

„Posílám vás“

Biblické úkoly 1994

1. čtvrtletí

ADVENT – ORION

„Posílám vás“

Biblické úkoly — 1. čtvrtletí 1994

Překlad: Aleš Launer

Technická redakce: Jan Pospíšil

Vydalo oddělení sobotní školy v nakladatelství ADVENT-ORION,

Roztocká 5, Praha 6 — Sedlec

Vedoucí oddělení: Milan Hlouch

Praha 1993

ISBN 80-7172-085-2

Úvod

Velký spor věků mezi Kristem a satanem začal v okamžiku, kdy satan před ostatními stvořenými bytostmi obvinil Stvořitele vesmíru, že je nespravedlivý a despotický. Boží nepřítel Lucifer dodnes opakuje tato obvinění a snaží se jimi přesvědčit druhé, aby se připojili k jeho vzpouře proti Bohu.

Bůh může vyvrátit tyto útoky proti své povaze tím, že jeho spravedlivé jednání se stvořenými bytostmi bude každému zjevné a nikdo nebude moci nalézt nic, co by potvrzovalo satanova obvinění. Bůh je dokonalá Láska a nikdy nesoudí, aniž by dopředu dostatečně nevaroval obyvatele země. Proto Noe kázal varovné poselství po dobu 120 let, než přišla na jeho generaci potopa. Velké množství proroků varovalo Izrael mnoho let před babylónským zjetím. Jan Křtitel, Ježíš Kristus a apoštolové přinášeli evangelium a poslední varovné poselství židovskému národu ještě před tím, než byli Židé nakonec souzeni a odmítnuti jako Boží vyvolený lid.

Dnes se svět velmi rychle blíží k největšímu z Božích soudů. Tento soud ukončí strašné dějiny hříchu. Boží povaha musí být obhájena a lidstvo pozváno k Bohu; před ukončením doby milosti musí ještě zaznít jasné poselství záchrany a varování. Ono varovné poselství nacházíme ve Zj 14,6–12, v svědectví tří andělů. „Věčné evangelium“ se zde vyskytuje ve spojení se soudem, sobotou, výzvou k pokání, zbožnému životu a obnově vztahu se Stvořitelem.

Avšak ke kázání tohoto mimořádně důležitého poselství světu je třeba poslů. Kdo jsou tito poslové? Přestože mnoho křesťanských společenství představuje světu některou část věčného evangelia, adventistům sedmého dne je svěřeno kázání tohoto poselství v jeho plnosti tak, jak je zaznamenáno v Písmu. Ježíš Kristus povolává svůj lid, aby představil Boží zachraňující lásku každé „rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6) a vyzval je k tomu, aby projevíli svoji živou víru v Ježíše Krista tím, že budou věrně zachovávat všechna jeho přikázání.

JEŽÍŠ A MISIE

Jan 4,34–38; Luk 15,1–24

Základní text

„Ježíš jim znovu řekl: 'Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.'“
(Jan 20,21)

Základní myšlenka

Bůh přikázal lidem, aby se s druhými podělili o dobrou zprávu o jeho zachraňující lásce.

Spolupráce s Pánem Ježíšem při jeho službě tomuto světu je velkou předností. V starozákonní době si Bůh vybral Noeho, Abrahama, Mojžíše, Rút, Ester, Daniela a mnoho dalších pokorných a odevzdaných lidí k tomu, aby druhým předávali Boží poselství o spáse a varovali je. V novozákonní době si Ježíš Kristus vybral rybáře, celníky, vdovy a dokonce i lidi pochybné pověsti. Tito lidé zakusili Ježíšovu zachraňující moc a stali se jeho zvláštními vyslanci.

V dnešní době Pán Ježíš zve lidi, aby se k němu připojili a spolupracovali s ním v nejkrásnějším díle, které kdy bylo svěřeno lidstvu: zvěstování dobré zprávy o tom, že každý, kdo přijme Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána, se může radovat z daru věčného života s Bohem.

„Každý, v jehož srdci přebývá Kristus, každý, kdo chce zjevit světu lásku Boží, je spolupracovníkem Božím v díle pro blaho lidstva. Takový přijímá od Spasitele milost, aby ji uděloval jiným, a z celé jeho bytosti vychází proud duchovního života.“ (Skutky apoštolů, str. 11)

Nastal čas žně (Jan 4,31–38)

1. Jakého obrazu použil Pán Ježíš, aby vysvětlil učedníkům, že mají být vždy připraveni ke spolupráci s Bohem? Jan 4,31–38

Pán Ježíš právě domluvil se samařskou ženou, když se učedníci vrátili z města, přinesli jídlo a nabídli i Ježíšovi. On však neměl hlad ani žízeň. Odpověděl jim: „Já mám k nasycení pokrm, který vy neznáte“ (Jan 4,32). Boží dílo záchrany člověka bylo Ježíšovým pokrmem.

Potom se Ježíš rozhlédl po blízkých polích, kde za čtyři měsíce měly začít žně, a řekl: „Neříkáte snad: 'Ještě čtyři měsíce a budou žně?' Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni“ (Jan 4,35). Když Samařané vycházeli z města a šli k Ježíšovi, poukázal Pán učedníkům, že na mnohých místech lidé jsou připraveni přijmout Ježíšovo pozvání.

Duch svatý ovlivňuje lidské životy více, než si dokážeme představit. Po celém světě zasévá do lidských srdcí semínka pravdy. Mnoho lidí je připraveno pro království Boží milosti. Kdybychom se dívali na svět Ježíšovýmá očima, naší odpovědí by byla spolupráce s Pánem při duchovní žni.

2. Jak můžeme naplnit duchovní potřeby lidí, kteří žijí v našem okolí? Mat 9,35–38

Pán Ježíš neskrýval svoji lásku k lidem. Když viděl, jak se kolem něj shromažďují zástupy, jeho srdce bylo plné zájmu o bližní: Jak je lze duchovně vést? Kdo jim ukáže cestu k Bohu? „Žeň je velká, dělníků málo,“ řekl Ježíš. „Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ (Mat 9,37.38)

3. Není možné se modlit za to, aby Bůh vyslal své dělníky na žeň, a přitom nemít vědomí osobní odpovědnosti za Boží dílo. Při našich modlitbách bychom se měli ptát: „Mohl bych být já oním dělníkem?“ Nebo: „Mám prostředky, které umožní vyslání dělníků na Boží žeň?“

Soucit s druhými (Luk 15,1–24)

1. Jakými příklady znázornil Pán Ježíš svoji lásku, s kterou hledá ztracené lidi? Luk 15,1–24

Ztracená ovce ví, že je ztracená, ale sama se nemůže vyprostit z křovin, ve kterých uvízla. Se srdcem plným lítosti vychází Pán Ježíš do temnoty tohoto hříšného světa a hledá ztracenou ovci (Luk 15,3.4). Když ji nalezne, něžně ji odnáší do bezpečí ovčince. Milujeme druhé lidi tak, že se chceme připojit k Pánu Ježíši v hledání ztracených ovcí?

Mince je kus kovu; nemůže vědět o tom, že je ztracená (Luk 15,8). Podobně je mnoho lidí zataženo do světského dění, aniž by věděli o svých potřebách. Pán Ježíš je hledá a když je nalezne, pozve nebeské anděly, aby se spolu s ním radovali. Hledáme spolu s Pánem Ježíšem ony ztracené mince?

Ztračený syn věděl, že je ztracený, a byl schopen zvážit možnost návratu domů. „Šel do sebe“ (Luk 15,17), rozhodl se jít domů (verš 18) a podle toho také jednal (verš 20). Otec ho s láskou a soucitem přijal. Máme i my pochopení s těmi, kteří se vracejí k Bohu?

2. S jakým nebezpečím se mohou Kristovi následovníci setkat při službě ztraceným? Mat 10,16–20

3. Jsi ochoten stát se svědkem Pána Ježíše i přes těžkosti, které se mohou vyskytnout? Co ti pomůže tyto obtíže překonat?

Osobní služba (Mat 25,31–46)

- 1. Jakým způsobem by měli Ježíšovi následovníci sloužit druhým? Mat 25, 34–36 Proč si spravedliví nakonec nebudou ani vědomi svých dobrých skutků? Mat 25,37–40**

Spaseni jsme Ježíšovou milostí a ne našimi skutky (Efez 2,8.9). Avšak ten, kdo prožije zkušenost záchrany, touží, aby se i ostatní mohli radovat ze stejného požehnání (Efez 2,10). Praktická pomoc těm, kdo ji potřebují, péče o nemocné a vězněné (Mat 25,35.36) jsou jedním ze způsobů, kterým nevědomky vydáváme svědectví o Boží milosti, která mění naše srdce.

Pán Ježíš netvrdil, že materiální pomoc nebo charitativní činnost jsou jedinými způsoby, jak oslovíme druhé lidi. Naše praktická služba nám však umožní „přinést chudým radostnou zvěst..., vyhlásit zajatcům propuštění... a propustit zdeptané na svobodu“ (Luk 4,18). Cesta k srdcím těch, kdo jsou obtíženi různými životními břemeny, je cestou láskyplné služby.

- 2. V čem nám Je milosrdný Samařan příkladem? Jaký je vztah mezi službou druhým a hlášením poselství o druhém příchodu Pána Ježíše? Luk 10,29–37**

Podobenství o milosrdném Samařanu je praktickým výkladem verše z 3 Moj 19,18: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“ Kdybyste byli přepadeni, oloupeni a zanecháni polomrtví na cestě, jak byste asi reagovali na pomoc od člověka, který vám bez ohledu na rasové předsudky pomůže? A kdyby se pak vaše situace zlepšila, šli byste ho navštívit a poděkovat mu za záchranu života? Nechtěli byste se dozvědět něco o jeho pohnutkách, náboženském přesvědčení? Nesnažili byste se poznat jeho Boha a s vděčností napodobit lásku a soucit toho, kdo vám pomohl?

- 3. Jak by dnes Pán Ježíš sloužil lidem — prostřednictvím nemocnic, vzdělání, výchovy, pouliční evangelizace, pečovatelských domovů atd.? Jaké potřeby mají naši bližní?**

Kázání evangelia (Mat 24,14)

1. Jaké poselství má slyšet celý svět dříve, než přijde Pán Ježíš podruhé na tuto zem? Jan 3,16.17; Mat 24,14; 28,18–20; Zj 14,6

Ježíš Kristus vyzývá nejen kazatele, ale každého člena církve, aby se podílel na hlásání evangelia o záchraně člověka.

„Proč mnozí neuposlechnou této výzvy [k práci na Boží vinici]? Je to snad proto, že se domnívají, že tak nemusí činit, protože nestojí za kazatelnou? Dejme takovým na srozuměnou, že i mimo kazatelnu je mnoho práce, kterou mohou vykonávat tisíce posvěcených laických kazatelů.

Dlouho již Bůh čeká na to, až celou církev prostoupí duch služby tak, že každý její člen bude pro něho pracovat podle svých schopností. Až všichni členové církve Boží budou konat dílo, jež jim bylo uloženo, všude kde je toho zapotřebí, ať doma nebo za hranicemi, a tak plnit příkaz evangelia, pak bude celý svět záhy vyburcován a Pán Ježíš se vrátí na tuto zemi s mocí a s velkou slávou.“ (Skutky apoštolů, str. 75)

2. Přestože Pán Ježíš volá všechny k sobě, ne všichni jej přijmou. Jak reagují lidé, když slyší evangelium? Mat 13,3–9.18–23 Povšimni si Ježíšova výkladu podobenství o rozsévači:

Místo		Výklad
Verš 4	„podél cesty“	Verš 19
Verše 5.6	„skalnatá půda“	Verše 20.21
Verš 7	„mezi trní“	Verš 22
Verš 8	„dobrá země“	Verš 23

3. Podobenství o rozsévači je povzbuzením pro ty, kdo představují lidem evangelium. Pán Ježíš nikdy neučil, že celý svět přijme Boží nabídku záchrany. Pouze ti, kdo jsou v podobenství označeni jako „dobrá země“, se stanou členy Božího království.

Přijměte a dejte (Jan 21,1–23)

1. Jakou zkušenost prožili učedníci s Pánem Ježíšem po jeho vzkříšení? Co se z ní mohli naučit? Jan 21,1–6.11

„Živě si vybavili v paměti výjev na břehu jezera, kdy je Ježíš vyzval, aby ho následovali. [Viz Mar 1,16.17.] Vzpomněli si, jak kdysi na jeho příkaz vypluli na hlubinu, spustili síť a úlovek byl tak bohatý, že jim naplnil síť, až se trhala. [Viz Luk 5,4–6.] Pak je Ježíš vyzval, aby opustili své rybářské čluny, a slíbil jim, že z nich učiní rybáře lidí. Proto nyní Ježíš znovu učinil týž div, aby jim v mysli vyvolal onen výjev, aby si jej dobře vštíplili do paměti. Jeho čin vlastně znamenal, že obnovuje pověření svých učedníků, ukázal jim, že smrt jejich Mistra je nezavila jejich povinnosti vykonat dílo, které jim svěřil. Ačkoli budou připraveni o jeho osobní účast a o prostředky, které jim poskytovalo jejich dosavadní zaměstnání, zmrtvýchvstalý Spasitel se bude i nadále o ně starat. Budou konat jeho dílo a on se postará o jejich potřeby. Ježíš je záměrně vyzval, aby vrhli svou síť na pravou stranu lodi. Na této straně stál na břehu on. Byla to strana víry. Budou-li pracovat ve spojení s ním, spojí se jeho božská síla s jejich lidským úsilím — a úspěch je nemůže minout.“ (Touha věků, str. 570)

2. Jaký význam má pro tvůj život Ježíšův příkaz, který obdržel apoštol Petr? Jan 21,15–23

Každého z nás vyzývá Pán Ježíš ke svědecké službě: „Pas mé beránky... Bud' pastýřem mých ovcí.“ Podobně jako Petr, my všichni jsme „bloudili jako ovce“ (1 Petr 2,25). Stejně jako on, jsme i my pozváni ke spolupráci na velkém díle záchrany tohoto světa. Díky Golgotě můžeme „zemřít hříchu“ a „žít spravedlností“ (1 Petr 2,24). Vedeni láskou a soucitem můžeme jít za svými bližními a přinést jim evangelium.

3. Jsi ochoten dát Pánu Ježíši svojí mysl a tělo, čas a schopnosti? Jakým způsobem by tě Bůh mohl použít pro své dílo v tomto světě?

Doporučené studium

Prostuduj si hlavní myšlenky Ježíšova poselství pro tento svět: Luk 17,20–25. V knize Touha věků si prostuduj kapitolu „Jděte a učte všechny národy“ (str. 575–584).

„Všem, kdo zasvětili duši, tělo a ducha Bohu, se stále dostává nové tělesné i duchovní síly. Nevyčerpatelné zdroje nebes jsou jim k dispozici. Kristus je obdařuje dechem svého ducha a životem svého života. Duch svatý vzbuzuje v jejich srdcích a myslích nejvyšší činnost. Milost Boží znásobuje jejich schopnosti a všechny přednosti božské přirozenosti jim pomáhají v díle pro spásu duší. Účast na Kristově díle je činí v Kristu dokonalými, takže přes svou lidskou slabost mohou konat skutky Všemohoucího.“ (Touha věků, str. 583)

Diskusní otázky

1. Jak můžeme spojit hlásání evangelia s praktickou pomocí druhým lidem?
2. Proč nemají někteří členové církve zájem o evangelizační práci?
3. Jak bychom měli upravit náš žebříček hodnot, aby se náš čas, peníze, práce i odpočinek staly součástí evangelizace?

Shrnutí

Nastal čas žně a Pán Ježíš zve každého z jeho následovníků, aby s láskou a citlivě sloužil druhým. Jestliže naši bližní budou vědět, že máme o ně zájem, budou ochotni naslouchat i evangeliu. Se srdcem naplněným Duchem Kristovým a v očekávání druhého příchodu našeho Pána máme světu představit poselství o záchraně v Kristu.

KDO JSOU JEŽÍŠOVI UČEDNÍCI?

1 Petr 2,5.9; Řím 9,24–26; 12,3–8; Žid 8,10–13; Mar 3,31–35

Základní text

„Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce — jemu sláva i moc na věky. Amen.“ (Zj 1,5.6)

Základní myšlenka

Ježíšovi učedníci jsou všichni ti, kdo projeví svou víru v Krista konáním jeho vůle.

Středověké rozdělování věřících na kleriky a laiky je nebiblické. Podle Písma jsou služebníci Božího slova součástí Božího lidu (Mat 1,21; Tit 2,14). Duchovně nejsou nijak nadřazení, ani oddělení od ostatního lidu. Během středověku se však vytvořila teorie, že kněží jsou nadřazená duchovní třída, zatímco laikové tvoří podřízenou „světskou“ třídu. Obyčejný člověk tedy musel hledat Boha prostřednictvím kněze, který odpouštěl hříchy, určoval věrouku a vysvětloval bibli.

Reformace 16. století velmi napomohla odstranit nebiblické rozlišení mezi kleriky a laiky. V mnoha protestantských církvích však toto rozlišení přetrvávalo. To mělo za následek, že členové církve měli sklon vyvyšovat své kazatele jako duchovně privilegovanou třídu, která je především odpovědná za získávání dalších lidí pro Krista. Tento týden se budeme zabývat biblickým chápáním učednictví a evangelizace.

Spolupracovníci Pána Ježíše (1 Petr 2,5.9)

1. Levitě měli ve starozákonní době své zvláštní kněžské povinnosti. Jak jsou však Izraelci popsáni v Písmu jako celek? 2 Moj 19,6; Iz 61,6 _

Izraelští kněží vykonávali zvláštní službu ve svatyni (později v chrámu) a tím představovali různé rysy Ježíšovy služby v nebeské svatyni. Nebyli však duchovně privilegovanou třídou. I oni byli hříšní a potřebovali smíření a odpuštění. (Viz 3 Moj 4,1–12.) Hospodin, ne kněz, odpouštěl hříchy. (Viz 3 Moj 4,31.35.) Prostřednická úloha izraelských kněží nebyla žádnou náhradou za přímé společenství mezi Bohem a jednotlivým hříšníkem.

Mimoto byli levitští kněží součástí „království kněží, svatého pronároda“ (2 Moj 19,6). Každý Izraelec měl být knězem — duchovně čistým služebníkem Boha, oddaným nesobecké službě uprostřed Izraele, a věrným svědkem pro pohanské národy. (Viz Iz 43,10.12.)

2. Jakou úlohu má každý věřící v novozákonní církvi? Zj 1,6; 1 Petr 2,5.9.

Kněz je lidským zástupcem před Bohem a Božím zástupcem před lidmi. Kněz se dělí o Boží lásku s ostatními. Každý křesťan — ať doma, na pracovišti nebo v církvi — má kněžskou odpovědnost. Pán Ježíš nás osvobodil z hříchů svojí smrtí a prostřednickou službou (Zj 1,5) a nyní nás vyzývá, abychom se stali jeho spolupracovníky ve službě. Otec a Syn jsou mezi námi přítomní prostřednictvím Ducha svatého (Jan 14,18.23). Proto můžeme představit Pána Ježíše a Otce ostatním lidem. Každý z nás má být „živým kamenem“ Ježíšovy duchovní stavby, církve.

Vysvěcení kazatelé jsou součástí tohoto duchovního domu (Tit 1,1–9; 2,14). V žádném případě však netvoří celý dům. Starozákonní kněží vykonávali zvláštní službu uprostřed Božího lidu, stejně tak i křesťanští kazatelé nebo starší konají poněkud odlišnou službu — ne však v tom smyslu, že by měli nahrazovat ostatní členy církve v jejich odpovědnostech.

3. Jakým praktickým způsobem můžeš plnit svoji kněžskou úlohu doma, na pracovišti, ve sboru?

Kdo je Boží lid? (Řím 9,24–26)

Ve Starém i Novém zákoně jsou kazatelé zahrnuti mezi Boží lid. Kittelův Teologický slovník k Novému zákonu poukazuje na skutečnost, že „laos (lid) znamená v ob-
razném smyslu celé křesťanské společenství“, a to zahrnuje jak kazatele tak i os-
tatní členy církve.

1. Povšimni si, kdo je zahrnut do pojmu Boží lid ve Starém zákoně:

2 Moj 19,4–8

5 Moj 7,6–11

5 Moj 21,9

Jer 11,4

Izraelci byli předmětem Hospodinovy zvláštní péče a zájmu ne proto, že by byli lepší než druzí, ale proto, že byli jako věřící v Hospodina vybráni, aby představili jeho milující povahu ostatním národům. Slova „můj lid“ se v Starém zákoně vztahují na vůdce, kněží a ostatní příslušníky izraelského národa.

2. Kdo je Božím lidem v Novém zákoně?

Mat 1,21

Skut 15,14

Řím 9,24–26

Řím 15,9–13

Kristův lid jsou křesťané obecně, včetně vysvěcených starších (kazatelů). (Viz 2 Kor 6,16.) Pán Ježíš „se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“ (Tit 2,14).

3. Jak by měla skutečnost, že jak členové církve, tak i kazatelé jsou součástí stejného „královského kněžstva“ (1 Petr 2,9) ovlivnit jejich vzájemné vztahy a vztahy k nevěřícím lidem?

Stejná smlouva pro všechny (Žid 8,10–13)

- 1. Co bylo jádrem smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem? 1 Moj 15,6; Řím 4,1–11; Gal 3,6–14**

Abraham prožil zkušenost ospravedlnění a spásy vírou v budoucího Mesiáše. Stejnou zkušenost měli prožít všichni Abrahamovi potomci, kněží a ostatní lid: „Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve všech pokoleních činím totiž smlouvu věčnou, že budu Bohem tobě i tvému potomstvu“ (1 Moj 17,7). Stejnou smlouvu dal Bůh „tisícům pokolení“ (1 Par 16,15–17).

U hory Sinaj Bůh nabídl svému lidu stejné smluvní podmínky jako předtím Abrahamovi. (Srovnej 2 Moj 19,5.6 s Gal 3,15–17.) Boží lid se však snažil sloužit Bohu ve vlastní síle, a to vyústilo v duchovní a morální selhání. (Viz 2 Moj 19,8; 24,3.7; 32. kap.) Izraelci porušili Boží „věčnou smlouvu“. Bůh tedy hovoří o „staré smlouvě“ ze Sinaje ne proto, že by dal nějakou špatnou smlouvu, ale proto, že lid se vůči ní zachoval nesprávným způsobem. (Srovnej Gal 4,22–31.)

- 2. Bůh si přeje, abychom i v dnešní době měli podíl na požehnáních smlouvy. O jaká požehnání se jedná? Srovnej s Jer 31,31–34; Žid 8,8–13.**

Pán Ježíš nabízí všem lidem stejné smluvní podmínky — spravedlnost a spásu vírou v Ježíše Krista. To platí jak pro kazatele, tak i pro ostatní členy církve. Kazatelé nemají větší nebo lepší přístup ke spáse než ostatní věřící. Každý křesťan může mít odpuštěny hříchy a prostřednictvím Ducha svatého mít napsán Boží zákon do srdce. (Viz také Řím 10,6–10.)

Duchovní přednost však zahrnuje i duchovní odpovědnost. Protože věřící mají přijímat slávu Kristovy přítomnosti, který přebývá v srdci, je jejich předností podělit se o toto požehnání s ostatními. „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte“ (Mat 10,8).

- 3. Uzavřel jsi smlouvu s Pánem Ježíšem? Jakým způsobem můžeš druhým lidem sloužit a představit jim Krista?**

Jedno tělo — různé funkce (Řím 12,3–8)

1. Jakým způsobem popisuje apoštol Pavel různé funkce, úkoly věřících v rámci křesťanské církve či sboru? Řím 12,3–8

Povšimni si, že rada apoštola Pavla v tomto oddíle je určena „každému z vás“ (Řím 12,3). „Jedno tělo v Kristu“ (verš 5) je celá církev, včetně každého člena s jeho schopnostmi a duchovními dary. Všechny tyto dary mají sloužit „tělu“ ke zdraví. Bůh vyzývá každého věřícího k tomu, aby jako součást Kristova „těla“ rozpoznal své osobní obdarování a odpovědnosti.

„Božím záměrem není, aby byla na kazatelích ponechána největší část práce rozšívání pravdy. Ti, kdo nejsou povoláni ke [kazatelské] službě, mají být povzbuzeni k práci pro Mistra podle svých schopností. Stovky mužů i žen, kteří jsou teď nečinní, by mohli sloužit. Mohli by přinášet pravdu svým přátelům a sousedům, a tak konat velké dílo pro svého Mistra.“ (ChS 67)

2. Jaká je hlavní odpovědnost kazatelů v církvi? Efez 4,11–16

Kazatelé, učitelé a evangelisté mají vzdělávat věřící („svaté“ — Efez 4,12 kral.) k práci pro Krista. V těch oblastech světa, kde tomu tak je, se členové církve stali úspěšnými v evangelizační práci.

Je velkou chybou domnívat se, že dílo záchrany duší závisí pouze na službě kazatele. Pokorný, posvěcený věřící, který si uvědomuje svoji odpovědnost za ostatní lidi, má být povzbuzován těmi, které Pán pověřil větší odpovědností. Křesťané si musí uvědomit, že Spasitel dal úkol každému, kdo věří v jeho jméno. Bůh vyšle na svou vinici mnohé, nejen ty, kdo jsou povoláni církvi ke službě jako kazatelé, učitelé nebo evangelisté. (Viz ChS 68.)

3. Toužíš přivést druhé lidi ke Kristu? Chceš být vzdělán v této oblasti? Jak můžeš v tomto směru využít své schopnosti a dary?

Kristovi učedníci jsou jeho přátelé (Mar 3,31–35)

1. Koho prohlašuje Pán Ježíš za své příbuzné? Mar 3.31–35

Pán Ježíš miloval svoji rodinu a své matce věnoval zvláštní pozornost. Při této příležitosti (Mar 3,31–35) však nezapomněl zdůraznit, že jeho vztah (jako Boha) s věrnými následovníky přesahuje lidské svazky se členy jeho rodiny. Kristovi učedníci jsou mu tak blízcí, že to nelze plně vyjádřit žádným lidským svazkem.

Učedníci Pána Ježíše konají jeho vůli. Ne však proto, aby si „vysloužili“ blízký vztah ke Kristu. Jejich srdce jsou naplněna Kristovým Duchem, jsou s ním sjednoceni, a proto jsou schopni konat Boží vůli. Opravdoví učedníci Pána Ježíše jsou spaseni z milosti, která jim však dává sílu k činění toho, oč je požádá. (Viz Efez 2,8–10.)

2. Co je základem Ježíšova přátelství k učedníkům? Jan 15,12–17

Ježíš zde nejen popisuje přátelství, ale i to, co on očekává od svých přátel. Jak se mohou následující myšlenky promítnout do tvé služby druhým:

Verš 12 vzájemná láska

Verš 13 ochota zemřít pro druhé

Verš 14 ochota poslouchat Ježíšovy příkazy

Verš 15 přijmout poznání od Ježíše

Verš 16 nést ovoce

Verš 16 moc modlitby

Povšimni si také, jaké dílo světil Pán Ježíš učedníkům po svém vzkříšení a jak se jeho příkaz vztahuje k poselství z Janova evangelia 15. kapitoly. Ježíš vyzval věřící, aby „získávali učedníky“ (Mat 28,18.19), a oni jej poslechli (viz Skut 2,41–47).

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty, které se týkají učednictví: Iz 8,16; Jan 13,35; 15,8; Skut 6,7; 11,26.

„Svět nebude přesvědčen učením z kazatelny, ale životem církve. Služba za řečnickým pultem je představením teorie evangelia; praktická zbožnost církve dokazuje její moc...”

Boží dílo na zemi nemůže být nikdy dokončeno, dokud se členové církve neshromáždí k práci a nesjednotí své úsilí s úsilím kazatelů a pracovníků církve.“ (ChS 67.68)

Diskusní otázky

1. Představ si, že tvůj sbor má společného kazatele s dalšími 25 sbory, jak je to běžné v některých částech světa. Jak bys spolu s ostatními členy organizoval a vedl práci sboru, včetně evangelizace?
2. Jakým způsobem mohou členové církve evangelizačně pracovat, přestože jsou zaneprázdněni svým zaměstnáním a finančními starostmi?
3. Jestliže tvůj sbor příliš spoléhá na kazatele pokud jde o duchovní práci, návštěvy členů sboru a evangelizaci, jak můžeš přispět k tomu, aby se tento postoj změnil? Jak můžeš povzbudit a inspirovat ostatní členy společenství k evangelizační práci?

Shrnutí

Bible učí, že každý křesťan je „knězem“ a má odpovědnost za svůj vztah k Bohu a hlásání evangelia ostatním. Laičtí členové nejsou duchovně níže než kazatelé. Kazatelé jsou součástí Božího „lidu“ a podřízeni stejným požadavkům Boží smlouvy. Všichni učedníci Pána Ježíše — kazatelé a ostatní členové církve — mají vedeni Duchem svatým používat své dary a schopnosti, aby druhé získali pro Krista.

KDO JE ZDROJEM MOCI?

Joel 2,23; 3,1–5 [2,28–32 kral.]; Skut 2,1–21.38.39; 3,19; Zj 6,9–11; 14,1–5; 18,1

Základní text

„Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje s nebe; a země byla ozářena jeho slávou.“ (Zj 18,1)

Základní myšlenka

Moc Ducha svatého nás uschopňuje překonávat hřích, vyzářovat povahu Pána Ježíše a svědčit druhým lidem o jeho zachraňující lásce.

Evangelista D. L. Moody se jednou postavil před své posluchače se sklenicí a zeptal se: „Jak mohu dostat vzduch z této sklenice ven?“ Jeden muž navrhl: „Můžete jej odsát pomocí pumpy.“ Moody však vysvětlil, že by vzniklo vakuum, které by sklenici rozbilo. Jiní lidé navrhovali další možnosti, které však nebyly uspokojivé. Nakonec Moody naplnil sklenici vodou a řekl: „Vidíte, všechnen vzduch je nyní pryč.“ Pak pokračoval a vysvětlil lidem, že duchovního vítězství nelze dosáhnout tím, že my budeme hřích ze sebe „odsávat“, ale tím, že se necháme naplnit Duchem svatým a on jej odstraní.

Bible hovoří o přítomnosti Ducha svatého v srdci Božího lidu jako o moci, která vede k duchovnímu vítězství a svědecké službě pro druhé. Přítomnost Ducha svatého můžeme v dnešní době prožívat stejně jako kdysi učedníci v době letnic. Boží poslední poselství tomuto světu bude doprovázeno nebývalým vylitím Ducha svatého na ty, kdo jsou ochotni splnit Boží podmínky.

Zaslíbení moci Ducha svatého

(Joel 2,23; 3,1–5 [2,28–32 kral.])

1. Jaký obraz používá Joel pro znázornění vylití Ducha svatého? Joel 2,23; 3,1–5 [2,28–32 kral.]

Na Blízkém východě padá raný déšť na podzim (říjen — listopad); je to v době, kdy se seje. Pozdní déšť přichází na jaře (březen — duben); v době, kdy úroda zraje ke žni. Větu z verše Joel 2,23, kterou Kralická bible překládá „nebo vám dá déšť příhodný“, lze z hebrejštiny přeložit jako „neboť vám dá učitele spravedlnosti“ nebo „neboť vám dá raný déšť spravedlnosti“. (← K, Lr) (A, P, T, V)

Duch svatý je učitel, který přináší spravedlnost do našeho srdce. (Srovnej s Iz 32,15–17; Řím 8,9.10.) Kdyby Joelovi současníci byli ochotni činit pokání, Hospodin by jim dal zvláštní duchovní i materiální požehnání. Země by opět dávala dostatek obilí, vína a oleje. (Viz Joel 2,24–27.) Verš Joel 3,1 [2,28 kral.] začíná „i stane se potom“. Z toho vyplývá, že další požehnání má přijít v budoucnosti, kdy duchovní raný a pozdní déšť bude vlit s nebývalou mocí. (Viz Joel 3. 3–5 [2,30–32 kral.]).

2. Pán Ježíš zaslíbil, že po jeho smrti a zmrtvýchvstání dojde ke zvláštnímu vylití Ducha na jeho věrný lid. Jaký přínos měla mít přítomnost Ducha svatého v křesťanské církvi?

1. Jan 14,16–20.23. Jeho přítomnost je přítomností Pána Ježíše i Otce.

2. Jan 15,26; 16,13–15. Zastupuje Ježíše Krista a zvěstuje jeho pravdu.

3. Jan 16,8–11. Ukazuje světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.

4. Luk 24,49; Skut 1,8. Poskytuje duchovní moc ke svědecké službě.

3. Co svědčí o tom, že jsi přijal Kristem zaslíbený dar Ducha svatého?

Raný déšť v dějinách (Skutky 2,1–21)

- 1. Jakým způsobem se Ježíšovi učedníci připravovali na den letnic? Jak se v jejich zkušenosti splnila zaslíbení proroka Joela a Pána Ježíše? Skut 1,14; 2,1–21**

Dny po Ježíšově nanebevstoupení strávili jeho učedníci na modlitbách a při studiu bible. Odložili své spory a svorně hledali Pána, aby mohli obdržet moc Ducha svatého a svědčit o Bohu celému lidstvu. Už neusilovali o to, aby se vyvýšili, ale aby přijali Boží pověření pro službu ztraceným duším.

- 2. Při studiu Písma a knihy Skutky apoštolů od Ellen Whiteové si všimni vlivu, který měly letnice na Ježíšovy následovníky a na ty, kterým učedníci svědčili:**

1. Vzájemně se milovali. Skut 2,44–46; 4,32. „Každý křesťan spatřoval ve svém bratru zjevení božské lásky a laskavosti. Všichni měli jen jeden zájem, jemuž ustoupilo všechno ostatní. Věřící začali usilovat o to, aby získali Kristovu povahu a začali pracovat na rozšíření Kristova království.“ (str. 33)

2. Odvážně a s mocí kázali evangelium. Skut 2,14–42; 4,13.33. „Domnívali se [kněží a vládcí], že najdou apoštoly zastrašené spáchanou vraždou a sklíčené. Shledávají však, že v nich není ani stopy strachu a že naplnění Duchem neohroženě hlásají božství Ježíše Nazaretského.“ (str. 29)

3. Tisíce lidí uvěřilo. Skut 2,37.41.42.47; 4,4; 5,14; 6,7; 11,21. „Předsudky, které odolaly tak mnoha důkazům, by neodstranily jen důkazy apoštolů, jakkoli byly jasné a přesvědčivé. Duch svatý však zaséval jejich důkazy do srdcí lidí s božskou mocí.“ (str. 31)

4. Věřící obdrželi duchovní dary. Skut 2,4; 3,6.7; 6,3–6. „Ne každý věřící obdržel všechny dary. Duch přiděluje 'každému zvlášť, jak chce' (1 Kor 12,11). Dary Ducha jsou však zaslíbeny každému věřícímu podle toho, jak je potřebuje k dílu Páně.“ (Touha věků, str. 579)

- 3. Prožil jsi ve svém životě letnice? Prožil je tvůj sbor?**

Raný déšť a osobní zkušenost (Jan 3,5–8)

1. Co se z následujících textů dozvídáme o díle Ducha svatého v lidských srdcích?

Jan 3,5–8.20.21

1 Kor 6,11

1 Kor 12,4–7.11

2 Kor 3,17.18

1 Jan 5,2–5.18

Dílo, které Duch svatý koná v srdci kajícího hříšníka, je totožné s dílem, které vykonal v srdci prvních učedníků Pána Ježíše. Duch (1) mění člověka, (2) činí ho svatým, (3) působí duchovní růst, (4) dává vítězství nad hříchem, (5) uděluje duchovní dary.

„Při znovuzrození je srdce uvedeno v soulad s Bohem, protože je uvedeno v soulad se zákonem Božím. Když nastane v hříšníku tato pronikavá změna, přechází hříšník ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z přestoupení a ze vzpoury k poslušnosti a věrnosti.“ (Vítězství lásky Boží, str. 334)

2. Jakou pečeť nebo záruku poskytuje Duch svatý člověku, který přijal Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána? Efez 1,13.14 (Srovnej s Efez 4,30; 2 Kor 1,21.22; 5,5.)

Pečeť, která je vtisknuta v srdce člověka přítomností Ducha svatého, je závdavkem, zárukou toho, že věřící obdržel dar věčného života. (Viz Jan 3,36; 5,24; 1 Jan 5,11–14.) Slovo překládané jako „závdavek“ znamená „první splátku, vklad, slib“, který zaručuje právní nárok na něco. První pečeť Ducha svatého znamená raný déšť, o kterém se zmiňují proroci Joel a Ozeáš. (Srovnej s Joel 2,23; Oz 6,3; 10,12.)

3. Je znovuzrození zkušeností, která se děje jednou za život, nebo by měla být prožívána každý den? (Viz Kol 2,6; Gal 5,16.25; 2 Kor 4,16.)

Podmínky pro přijetí pozdního deště

(Skut 2,38.39; 3,19)

„Nepřijde-li raný déšť, nebude ani život; rostlina nevzklíčí. Nevykoná-li raný déšť své dílo, nemůže pozdní déšť přivést símě k dokonalosti.“ (TM 506)

1. Proč je odvrácení se od hříchu tak důležité pro člověka, který chce být Kristovým učedníkem? Skut 2,38.39; 3,19

Ten, kdo si pěstuje hřích, nemůže prožít zkušenost raného, ani pozdního deště. Duch svatý nám nejen dává počáteční vysvobození z hříchu, ale je i vnitřní mocí, která působí stále vítězství a duchovní růst. Splnění Joelova proroctví, které se týká závěrečného vylití Ducha svatého v pozdním dešti, mohou prožít jen ti, kdo odkládají hřích.

„Žádný z nás nemůže nikdy přijmout Boží pečeť [pečeť poslední doby], je-li jeho povaha třeba i jen nepatrně poskvrněna. Je na nás, abychom odstranili vady naší povahy, vyčistili chrám duše od vši nečistoty. Pak obdržíme pozdní déšť tak, jako učedníci obdrželi raný déšť v den letnic.“ (5 T 214)

„Ti, kteří obdrží pečeť živého Boha a budou chráněni v době soužení, musí být úplně podobní Ježíši... Viděla jsem, že nikdo, kdo neztřížil nad každým hříchem, pýchou, sobectvím, láskou ke světu, nad každým nesprávným slovem a činem, nemohl mít účast na 'rozvážení'.“ (EW 71)

2. Které další podmínky musíme splnit, máme-li obdržet pozdní déšť? Zach 10,1; Skut 4,32; 1,8

Budeme-li ochotni se sjednotit v modlitbách a necháme-li Kristovu moc svědčit prostřednictvím našeho života, církev bude moci prožít splnění Joelova proroctví.

„Oddáme-li se plně, z celého srdce službě pro Ježíše, Bůh se k tomuto činu přizná nesmírným vylitím Ducha svatého; k tomu však nemůže dojít, pokud většina [členů] církve nebude spolupracovat s Božím.“ (ChS 253)

Pečeť poslední doby a pozdní déšť (Zj 14,1–5; 18,1)

1. Za jakých podmínek přijde Pán, aby vzkřísil ty, kdo zemřeli ve víře a byli obhájeni při vyšetřujícím soudu? Zj 6,9–11 (Srovnej s Dan 12,1–3.)

Mučedníci pod oltářem symbolizují všechny mrtvé, kteří byli obhájeni při vyšetřujícím soudu před druhým příchodem Pána Ježíše. Oltář symbolizuje obětní oltář, který byl umístěn na nádvoří pozemské svatyně; pod oltář se vylévala krev obětí. (Viz 3 Moj 4,7.18.25.30.34.) Na svůj výkřik dostávají tyto mučedníci odpověď: jsou obhájeni při vyšetřujícím soudu. To je metaforicky vyjádřeno předáním bílého roucha. Musí mít „strpení ještě krátký čas“ (Zj 6,11), dokud jejich žijící bratři a sestry neprožijí něco mimořádně významného.

Řecký text Zj 6,11 neobsahuje slovo „počet“, ani toto slovo není nezbytné pro smysl textu. Podle původního textu tento verš zní: „Tu každému z nich bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby měli strpení ještě krátký čas, dokud jejich spoluslužebníci a bratři, kteří budou zabiti jako oni, nedosáhnou plnosti.“

Když Duch vládne v našem srdci, dosahujeme plnosti v Kristu (Kol 2,10), přesto máme sklon volit hřích a poddávat se mu jako pánu (Řím 6,15.16).

Usilujeme o Kristovu plnost a směřujeme stále k cíli, který je před námi — dokonalosti Kristovy povahy. Až Boží lid dosáhne tohoto cíle, bude zapečetěn. Bude naplněn Duchem a dosáhne plnosti v Kristu a anděl, který činí záznamy, prohlásí: „Je dokonáno.“ (6 BC 1118, komentář Ellen Whiteové)

2. Povšimni si duchovního stavu těch, kdo přijmou Boží pečeť.
Zj 7,1–3; Zj 14,1–5

Tím, že Duch svatý dává vítězství nad hříchem ve zkušenosti raného deště, nás připravuje pro závěrečnou Boží pečeť, která zahrnuje vylití Ducha v pozdním dešti. (Viz EW 71.) Ti, kdo mají tuto pečeť, přijali od Ducha svatého dar Boží povahy (Zj 14,1). „Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony“ (Zj 14,5).

3. Jaká je souvislost mezi Boží pečeti, pozdním deštěm a dokončením Božího díla na zemi? Viz páteční část.

Doporučené studium

Prostuduj si Zj 18,1 ve vztahu k tomuto úkolu. Pán Ježíš zaslíbil, že Duch svatý bude o něm „vydávát svědectví“ (Jan 15,26). Duch svatý usvědčuje svět „z hříchu, spravedlnosti a soudu“ (Jan 16,8). „Anděl“ ze Zj 18,1 symbolizuje Ducha svatého, který osvěcuje zemi Kristovou spravedlností. Představením Kristova života v životě Božho lidu a prostřednictvím moci, která jim umožní ohlásit světu poslední Boží poselství, osvíti Duch zemi slávou Ježíše Krista.

„Anděl, který vyhlásí třetí andělské poselství, osvíti celou zemi svou slávou... Toto hnutí se bude podobat hnutí, jež se zrodilo o letnicích. Jako byl dán 'podzimní déšť' ve vylití Ducha svatého na počátku apoštolské doby, aby způsobil vzkříšení drahocenného semene, tak bude dán 'jarní déšť' na konci dnů, aby úroda uzrála.“ (Vítězství lásky Boží, str. 435)

Povšimni si, jakou zkušenost prožije před koncem doby milosti Boží lid naplněný Duchem, jak ji popisuje Ellen Whiteová v Raných spisech (EW 270.271).

1. „Počet ochraňujících andělů, kteří stáli kolem nich, se zdvojnásobil. Byli celí oděni v [Boží] zbroji.“

2. „Dosáhli vítězství, a to je naplnilo pocitem nesmírné vděčnosti a posvátné radosti.“

3. „Zlí andělé na ně stále útočili, ale neměli nad nimi moc.“

4. „Slyšela jsem, jak ti, kteří měli na sobě [Boží] zbroj, svědčí s velikou mocí o pravdě a mají úspěch. Mnozí nebyvali dříve volní. Některé ženy byly závislé na mužích a některé děti na svých rodičích. Ti opravdoví, kterým bylo bráněno, aby slyšeli pravdu, se jí nyní chopili. Přestali se bát svých příbuzných a pravda jim byla nade všechno. Lačněli a žíznil po pravdě a ta jim byla dražší a cennější než život. Na mou otázku, co tuto změnu způsobilo, odpověděl jeden z andělů: 'Je to pozdní déšť, občerstvení od tváře Páně, hlasité volání třetího anděla.'“

Shrnutí

Raný a pozdní déšť symbolizují vylití Ducha svatého (1) o letnicích a (2) v době konce před příchodem Pána Ježíše. Neustálé přijímání Ducha ve zkušenosti raného deště uschopňuje věřícího ke svědecké službě a připravuje ho pro přijetí pozdního deště, moci, jejíž prostřednictvím bude dokončeno Boží dílo na zemi před druhým příchodem Krista.

JEŽÍŠ ZÍSKÁVÁ SRDCE ČLOVĚKA

Jan 3,1–21; 4,1–42; Luk 8,1.2; 18,18–30; Mat 10,7.8

Základní text

„Ježíš mu odpověděl: 'Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.'" (Jan 3,3)

Základní myšlenka

Ježíšova evangelizační práce nebyla omezena jen na veřejná kázání. Většinou se přímo obracel na jednotlivce. Pán Ježíš byl mistrem rozhovoru a ukázal nám, jakým způsobem máme jednat, aby druzí ochotně přijali Boží lásku.

Jeden kazatel studoval spolu se dvěma mladými muži bibli. Jejich matka byla členkou sboru, jejich otec ne. Když otce přizvali ke studiu, odmítl, protože prý má příliš mnoho nezodpověditelných otázek. V době biblických hodin však seděl ve stejném pokoji jako chlapci s kazatelem a četl noviny.

Jednou večer kazatel vyzval oba mladíky, aby odevzdali svá srdce Pánu Ježíši a přijali křest. Jejich otec složil noviny a tiše naslouchal, jak souhlasí. Najednou byl otec překvapen, když kazatel prohlásil: „Bylo by krásné, kdybyste i vy mohli být pokřtěni spolu se svými syny. Chci vás pozvat, abyste i vy přijal křest.“ Otec odpověděl: „S velkou radostí.“ Během doby, kdy jeho synové studovali s kazatelem Písmo, jeho otázky postupně zmizely a on začal poznávat Pána Ježíše. Jestliže spolupracujeme s Ježíšem, používáme jeho metody, pak je to on, kdo se dotkne srdcí lidí a přitáhne je k sobě.

Ježíš působí na lidské srdce (Jan 3,1–21)

1. Které tři hlavní pravdy zdůraznil Pán Ježíš při rozhovoru s Nikodémem? Jan 3,1–21 Přemýšlej o tom, jak Ježíš působil na srdce člověka.

S jakou osobností Pán Ježíš hovořil? Nikodém byl (1) farizeus a (2) přední muž mezi Židy, člen židovské rady. Proto mohl Pán Ježíš očekávat, že Nikodém je přesvědčen o spasitelné moci dobrých skutků. Mohl také očekávat, že Nikodém — i kdyby na něho Ježíšovo učení a zázraky učinily dojem — bude mít na základě farizejských názorů velké pochybnosti o Mesiáši a jeho díle.

Povšimni si, že se Ježíš nesnaží přit o Nikodémova úvodní slova, která naznačují pochybnosti o Ježíšově mesiášství. Pán Ježíš se přímo zaměřuje na Nikodémovu duchovní potřebu. Nikodém potřeboval být znovuzrozen — proměněn Duchem svatým. Jedině tak bude moci prožít spasení a vstoupit do Božího království. Nikodém byl vyveden z míry a vyjádřil své pochyby o možnosti znovuzrození. Ale Ježíš se s ním neprel. Klidně vysvětlil neviditelné, proměňující dílo Ducha svatého. (Viz verše 6–8.)

Nato Ježíš vysvětlil, jak je možné, že Duch svatý mění srdce člověka. Golgota umožňuje každému věřícímu být znovuzrozen a přijmout dar věčného života. (Viz verše 13–18.)

Za třetí, Pán Ježíš zdůraznil důležitost skutků, které jsou „vykonány v Bohu“ (verš 21). Golgota umožňuje, aby věřící přijal dar Ducha svatého a činil skutky, které jsou milé Bohu.

Tato pasáž nám představuje čtyři principy evangelizační práce: (1) měj na paměti prostředí, původ, vzdělání a výchovu člověka; (2) hovoř přímo k jádru problému, o jeho duchovních potřebách; (3) nenech se zatáhnout do sporu; (4) představ Ježíšovu oběť na Golgotě a její důsledky pro život věřícího — dar Ducha svatého a svatý způsob života.

2. Získal Pán Ježíš srdce Nikodéma? Jaké další zprávy máme o Nikodémovi? Jan 7,50–52; 19,39.40

Ježíš vzbuzuje touhu po záchraně (Jan 4,1–42)

1. Odpověz na následující otázky týkající se Ježíšova rozhovoru se samařskou ženou:

Jak Ježíš přitáhl její pozornost? Jan 4,7–9

Jak Ježíš povzbudil její zájem? Verše 10–12

Jak v ní Ježíš vzbudil touhu po vodě života? Verše 13–15

Jak ji Ježíš přesvědčil? Verše 16–24

Jak ji Ježíš inspiroval k činu? Verše 25–29

Pozornost, zájem, touha, přesvědčení a čin je pět reakcí, které Pán Ježíš chtěl vzbudit u samařské ženy. My můžeme jednat podle jeho příkladu a spolupracovat s Duchem svatým, který probouzí těchto pět reakcí.

„Ten, kdo pracuje pro Krista, si nesmí myslet, že nemůže promluvit k pouhým několika posluchačům s touž opravdovostí jako k velkému shromáždění. Je možné, že jen jediný je ochoten vyslechnout poselství; kdo však může říci, jak velký to bude mít vliv? Zdá se, a zdálo se to i učedníkům Ježíšovým, že Spasitel svým rozhovorem se samařskou ženou vynaložil svůj čas pro malou věc. Ježíš však s ní rozmlouval vážněji a obsírněji než s králi, rádci a veleknězi.“ (Touha věků, str. 128)

2. Jaký byl okamžitý výsledek Ježíšova rozhovoru se samařskou ženou? Jan 4,28–30.39–42

Jako kruhy, které se vytvoří, když do vody vhodíme kámen, podobný důsledek může mít i svědectví přinesené jednomu člověku: mnoho dalších nalezne Spasitele. Samařané se shromáždili kolem Pána Ježíše a sami se dozvěděli, že je Mesiáš a jejich Spasitel.

3. Prožil jsi ve své svědecké službě podobnou zkušenost, jakou prožil Pán Ježíš?

Ježíš mění hříšníky (Luk 8,1.2)

1. Jaký zvláštní čin vykonal Pán Ježíš pro Marii Magdalskou? Luk 8,1.2; 10,38–42

(
Kniha Touha věků ztotožňuje Marii, sestru Marty a Lazara, s Marií Magdalskou (viz str. 389.395). V jejím domovském městě, v Betanii, ji farizeus Šimon svedl ke hříchu. (Viz Touha věků, str. 394.) Marie pak opustila domov a odešla žít do města Magdaly, blízko západního břehu Galilejského jezera. Přijala Ježíšovo učení a připojila se k ostatním ženám, které doprovázely Pána Ježíše při jeho druhé cestě po Galilei.

„Marie byla pokládána za velkou hříšnici, ale Kristus znal okolnosti, jež utvářely její život. Byl by mohl uhasit každou jiskru naděje v její duši, avšak neučinil to. Právě on ji vyzvedl ze zoufalství a zkázy. Sedmkrát slyšela, jak kárá demony, kteří ovládli její srdce a mysl. Slyšela, jak úpěnlivě prosí za ni Otce. Poznala, jak odporný je hřích před jeho neposkvrněnou čistotou, a v jeho síle zvítězila.“ (Touha věků, str. 395)

Marie se vrátila do Betanie. Když Pán Ježíš navštívil její dům a osobně ji učil, prožila požehnané chvíle.

2. Jak Pán Ježíš hodnotil Marlin čin? Mat 26,6–13; Luk 7,36–50; Jan 12,1–9

Jidáš pro svoji chamtivost nesouhlasil s činem Marie. Šimon Malomocný, kterého Ježíš uzdravil, měl také tajné námitky proti jejímu činu, protože Marie byla známá hříšnice. „Šimon sám svedl ke hříchu ženu, jíž nyní opovrhoval.“ (Touha věků, str. 394). Pán Ježíš bránil Marii. Její čin bude znám po celém světě. Pomocí podobenství ukázal Šimonovi, že jeho hřích je větší než hřích Marie a že její hříchy byly odpuštěny. (K dalšímu studiu o Marii viz Jan 20,11–18.)

3. Jaký dopad má náš sudičský duch na hříšníky? (Srovnej Řím 8,1 s Mat 7,1–5.) Máme-li být nástroji evangelizace, musíme být ochotní s láskou přijmout ty, které Pán Ježíš přijímá.

Uzdravení těla — cesta k srdci člověka (Mat 10,7.8)

1. Jaký druh služby spojil Pán Ježíš s kázáním a vvučováním? Mat 9.35

Řecké sloveso „sozein“ se obvykle překládá jako „zachránit“; několikrát je však použito v evangeliích ve smyslu „uzdravit“. (Viz Mat 9,22; Mar 6,56; 10,52; Luk 8,50; 17,19.) Ježíšovo uzdravování svědčí o jeho moci zachránit člověka z hříchu. Poté, co Pán Ježíš odpustil hříchy ochrnutému člověku, kterého spustili střechou (Luk 5,18–20), odpověděl na kritické myšlenky farizeů a učitelů Zákona otázkou: „Je snadnější říci: 'Jsou ti odpuštěny tvé hříchy' nebo 'Vstaň a chod'?" (Luk 5,23). Pak připojil: „'Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,' řekl ochrnutému: 'Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.' A ihned před nimi vstal“ (Luk 5,24.25). Ježíš Kristus jasně ukazuje, že čin uzdravení je svědectvím o jeho moci odpouštět hříchy.

2. Co dalšího přikázal Pán Ježíš učedníkům, když je vyslal, aby šli kázat? Mat 10,7.8

„Na zelených svazích Galilee, při hlavních silnicích, na pobřeží, v synagogách a každém místě, kde k němu [k Ježíši Kristu] mohli přinášet nemocné, nacházeli jeho nemocní. V každém městě, městečku, vesnici, přes kterou procházel, pokládal své ruce na nemocné a uzdravoval je. Kdekoliv byla srdce hotova přijmout jeho poselství, povzbuzoval je ujištěním o lásce nebeského Otce.“ (MH 17.18)

„Dílo Ježíše Krista spočívalo v tom, že kázal slovo Boží a zázračně zbavoval lidi utrpení. Byla jsem však poučena, že tímto způsobem nemůžeme pokračovat v díle, protože satan uplatní svou moc a bude dělat zázraky. Boží služebníci dnes nemohou pracovat konáním zázraků. Budou totiž existovat podvržené uzdravení, o nichž se bude prohlašovat, že jsou božského původu... Musí se vystavět sanatoria, v nichž budou pracovat lidé, kteří budou konat opravdové zdravotně-misijní dílo... Toto je opatření, kterým náš Pán zajistil, že bude pro mnoho duší existovat zdravotně-misijní dílo podle Písma.“ (MM 14)

Ježíš povolává k službě (Luk 18,18–30)

1. Proč Pán Ježíš požádal bohatého mládence, aby se vzdal svého bohatství? Luk 18,18–22; Mat 6,24–34

Povšimni, jak přímo Pán Ježíš odpovídá tomuto mláďenci. Za prvé, Ježíš ho vedl k tomu, aby v něm poznal Mesiáše (Luk 18,18.19). Za druhé, chtěl, aby mládenec pochopil, že nezachovává přikázání správným způsobem. Mladému muži chyběla Ježíšova zachraňující láska v srdci (verše 20–22). Kdyby byl ochoten bez výhrad přijmout Ježíše, byl by také ochoten vzdát se svého bohatství a stát se jedním z Ježíšových přímých spolupracovníků. Pán Ježíš ho vyzval, tak jako vyzval i své učedníky, „Přijď a následuj mne“ (verš 22). Jak krásnou nabídku tento mladík odmítnul kvůli svému bohatství a vlivu ve světě!

2. Jaké principy evangelizace nacházíme v tomto příběhu?

1. Pán Ježíš nesnižuje své požadavky proto, aby přilákal bohaté učedníky. Ježíš mohl považovat mladíkovy peníze a vliv za vítaný přínos pro svou záležitost. Toto by však nezachránilo mladého muže a porušilo by to čistotu Ježíšova poslání.

2. Pán Ježíš se přímo snažil představit mladíkovi poselství o tom, že láska k Bohu a člověku je základem správného zachovávání přikázání. Nedostatek lásky v srdci člověka, který se snaží plnit Boží zákon, vede k zákonictví.

3. Pán Ježíš neodmítal životní potřeby. Chtěl však, aby mladý muž pochopil, že se mu jeho bohatství stalo bohem. Kdyby se ho však zřekl a své srdce plně podřídil Pánu Ježíši, byl by mohl mít věčný život.

4. Pán Ježíš hledá spolupracovníky, kteří jsou ochotni obětovat vše pro záchranu svých bližních. Teprve až opustíme své modly, můžeme být Božími nástroji a oslovit srdce druhých lidí.

3. Žádá Pán Ježíš, aby se každý vzdal svého bohatství před tím, než vstoupí do jeho služby? (Srovnej s Luk 19,8.) Měli bychom ochotně dát vše, kdyby nás o to Pán Ježíš požádal?

Doporučené studium

Prostuduj si Jan 6. kapitolu jako příklad Ježíšova přístupu k těm, kdo k němu přicházejí vedeni nesprávnými pohnutkami. Povšimni si, jak jim Pán Ježíš zdůrazňuje podstatu evangelia. V knize Touha věků si prostuduj kapitoly „Nikodém“ a „U Jákovy studny“ (str. 109–115.120–128).

Každý věřící je misionářem. Samařská žena „je obrazem toho, jak působí v životě víra v Krista. Každý pravý učedník se rodí do království Božího jako misionář. Ten, kdo pije živou vodu, stává se studnicí života. Příjemce se stává dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen v poušti, který vyvěrá, aby poskytl občerstvení všem a aby těm, kdo zmírají, uspokojil jejich toužebné přání napít se vody života.“ (Touha věků, str. 128)

Diskusní otázky

1. Měl Pán Ježíš při své službě druhým nějakou lepší záruku než my, že bude úspěšný? Proč bychom se měli stejným způsobem věnovat i zjevně „bezna-
dějnému případu“, jako se věnujeme tomu, který je ochoten s nadšením přijmout pravdu?
2. Neriskoval Pán Ježíš svoji pověst tím, že osobně hovořil se samařskou ženou? Představ si, že svědčíš člověku, který má pochybnou pověst, a jsi kritizován za to, že se stýkáš se špatnou společností. Jak by ses v tomto případě zachoval?

Shrnutí

Ježíšovo pověření můžeme splnit jedinečně tak, že se budeme snažit oslovit a získat lidi takovým způsobem, jak to činil i on. Při soukromém rozhovoru se Pán Ježíš snažil oslovit srdce člověka, hovořit o jeho skutečných potřebách; nesnažil se přit o teologické věci; poukazoval na Golgotu a její důsledky v životě člověka — proměňující dílo Ducha svatého a svatý život, který je oslavou Boha. Přestože ne každý kladně odpověděl na Ježíšovu nabídku, jeho metoda a přístup byly bez chyby.

EVANGELIZACE A PŘÁTELSTVÍ

Jan 1,35–50; 2,1–11; Jak 1,19; Kol 4,3; Skut 18. kapitola

Základní text

„Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne, pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl.“ (Kaz 4,10)

Základní myšlenka

„Evangelizace prostřednictvím přátelství je prostý, praktický způsob jak dát vědět lidem kolem nás, že máme o ně zájem — dát jim vědět, že Bůh je miluje a že je ještě naděje.“ (M. Sahlin: Friendship Evangelism, str. 6)

Manželka jednoho kazatele navštívila ženu, jejíž kuchyň byla velice špinavá a zavalená věcmi. Nabídla ženě, že jí pomůže s úklidem. Celý den strávila uklízením nepořádku a umýváním podlahy.

Když přišel manžel oné ženy domů, zeptal se: „Co se stalo?“ Jeho žena odpověděla: „Byla tady manželka kazatele adventistů sedmého dne a strávila se mnou celý den. Pomohla mi uklidit dům. Zítra přijde opět. Řekla mi, že přijde každý pátek, aby mi trochu pomohla s úklidem.“

Praktická pomoc vedla k přátelství, později k studiu bible a pak nastal den, kdy byla celá rodina pokřtěna. Laskavost otevírá srdce působení Ducha svatého a ten pak vede člověka k přijetí pravd Božího slova.

Co je to evangelizace prostřednictvím přátelství? (Jan 1,35–50)

1. Povšimni si, jak se počet Ježíšových učedníků zvýšil, když přátelé působili na své další přátele. Jan 1,35–50

Ježíš povolal dva učedníky. Jeden z nich, Ondřej, přivedl svého bratra Šimona k Ježíšovi. Příštího dne Pán Ježíš povolal Filipa, aby ho následoval. „Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova“ (verš 44). Možná Ondřej a Petr pomohli přivést Filipa k Ježíšovi. Filip vyhledal Natanaela a vyjádřil svoji víru v Ježíše Krista (verš 45).

„Tento vzor jednání se objevuje v celém Novém zákoně, jedná se o práci od člověka k člověku. Dnes se tomu říká 'výstavba sítí'. Každá 'sít' zahrnuje velké množství vztahů, které máte, a lidí, se kterými každý den hovoříte. Jedná se o lidi ve vašem zaměstnání, v blízkém obchodu, sousedy z ulice, vašeho lékaře, holiče, optika, automechanika, pojišťovacího agenta atd. Možná ani neznáte jejich jména. Mnozí z nich se aktivně nezapojují do žádného náboženství.“ (Sahlin, str. 1.2)

Odhaduje se, že dvě třetiny dospělých přicházejí do církve adventistů s.d., protože na ně měli vliv jejich přátelé nebo příbuzní. Existuje pět kroků, kterými člověk prochází, než se stane členem církve:

1. Uvědomění: Lidé zjistí, že tu existuje církev a dozvídají se, čemu tato církev věří.

2. Zájem o duchovní věci: Duch svatý na ně působí prostřednictvím různých životních událostí.

3. Hodnocení: Jdou do sboru, studují Písmo nebo se jdou ze zvědavosti podívat na evangelizační shromáždění. Během několika prvních minut se rozhodují, zda-li se v novém prostředí cítí dobře.

4. Zkušební období: Před tím, než se zájemce nebo nový věřící zcela rozhodne, vědomě či nevědomě hodnotí církev.

5. Přijetí do církve: Nový člen církve se začíná cítit jako součást sborové rodiny.

2. Když uvažuješ o výše uvedených bodech, jak bys vysvětlil skutečnost, že někteří noví členové po čase odcházejí ze sboru a z církve?

Zájem o druhé (Jan 2,1–11)

První kapitoly Janova evangelia popisují Pána Ježíše jako toho, který má o druhé hluboký zájem a činí vše, aby mohl do života druhých přinést štěstí a zmírnit jejich utrpení.

1. Jak následující příběhy hovoří o Ježíšově péči a starosti o druhé lidi? Jaké principy evangelizační práce můžeme najít v těchto příbězích?

Jan 2,1–11

Jan 2,13–21

Jan 4,46–54

Jan 5,1–18

Jan 6,1–15

Pán Ježíš byl společenský; navštívil svatbu a — když se hostitelé dostali pro nedostatek vína od nepříjemné situace, — učinil další víno z vody.

Pán Ježíš vyhnal chamtivé obchodníky z chrámového nádvoří, protože mu bylo líto chudých hříšníků, kteří byli finančně vykořisťováni.

Ježíš uzdravil umírajícího syna „královského služebníka“ a získal tak dalšího věřícího.

Stejný duch soucitu se projevil i při uzdravení člověka, který byl nemocný již třicet osm let.

Když k němu přicházely tisíce lidí, aby slyšely jeho učení, a lidé byli hladoví a unavení, neposlal je domů, aniž by se postaral o jejich tělesné potřeby.

„Svět nebude přesvědčen učením z kazatelny, ale životem církve. Kazatel představuje teorii evangelia, ale praktická zbožnost církve dokazuje její moc.“ (7 T 16)

„Jedině Ježíšova metoda může být úspěšná a oslovit lidi. Spasitel se stýkal s lidmi, protože si přál jejich dobro. Projevoval s nimi soucit, sloužil jejich potřebám a získal jejich důvěru. Pak je vyzval: 'Následuj mne.'“ (MH 143)

2. Používáš Ježíšovu metodu (1) v evangelizační práci pro svůj sbor, (2) v osobních vztazích?

Naslouchat druhým (Jak 1.19)

1. Jakým způsobem můžeme získat důvěru a přátelství druhého? Jak 1,19

Není možné pomáhat lidem nést jejich břemena, aniž bychom byli ochotni jim naslouchat. Často považujeme svědeckou službu jako slovní vyjádření naší věrouky a přesvědčení. Ale věrouka, kterou v daném okamžiku druhému předkládáme, nemusí nutně naplňovat potřeby člověka, s kterým právě hovoříme. Nemůžeme znát ten nejlepší přístup k srdci člověka, pokud nejsme ochotni naslouchat jeho starostem. Pán Ježíš byl dobrý posluchač a pečlivě pozoroval životní zápasy lidí.

„Stát se instinktivním posluchačem, plným zájmu, to vyžaduje velkou trpělivost, víru, mnoho času stráveného na kolenou a času stráveného v praxi a sebeovládání. Ale toto po nás Písmo žádá. Jazykem služby je schopnost druhým lidem pozorně naslouchat.“ (Sahlin, str. 13)

2. Prostuduj si důraz na praktickou zbožnost, jak jej nacházíme u proroka Izaláše v 58. kap., kdy popisuje pravý půst.

Verš 6: „Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?“

Verš 7: „Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?“

Verše 9.10: „Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“

Verše 11–14: Bůh požehná těm, kdo jsou ochotni sloužit druhým tímto způsobem: „Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům“ (verš 12). Taková služba je spojena se skutečným zachováváním soboty (verš 13) a vede k ryzímu vztahu k Bohu (verš 14).

3. Jakým způsobem může tvoje ochota naslouchat a povzbudit pomoci trpícímu?

Vzájemné sdílení (Kol 4,3)

„Možná že je pro tebe těžké uvěřit, že bys mohl s klidem říct někomu na pracovišti nebo příbuzným o tom, jak mohou přijmout Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele. Pokud se staneš pozorným posluchačem, zjistíš, že se ti tyto příležitosti naskýtají. Nebudeš je muset vyhledávat. Pokud se staneš pozorným posluchačem, budeš moci tyto příležitosti využít a podělit se s druhými o dobrou zprávu o Pánu Ježíši, protože tě druzí budou o to žádat.“ (Sahlin, str. 19)

1. Když potřebuješ někomu odpovědět na otázku, k jakému zdroji se obračíš? Kol 4,3; Luk 12,12

Když byl apoštol Pavel ve vězení v Římě, modlil se, aby pro něj Bůh otevřel možnosti svědčit druhým o Pánu Ježíši. Když je náš vztah s Kristem živý a plný, zcela určitě máme o co se dělit. Bůh pak otevírá možnosti, abychom mohli předávat dál „dobrou zprávu“ o jeho zachraňující moci. Apoštol Pavel chtěl zvěstovat „tajemství Kristovo“, tedy to, co je Pán Ježíš ochoten učinit pro toho, kdo přijímá jeho oběť na Golgotě. To je to „tajemství, které po věky a po celá pokolení bylo skryto, ale nyní je zjeveno jeho svatému lidu. Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Kol 1,26.27).

2. Jakým způsobem odpověděl Pán na modlitbu apoštola Pavla? Skut 28,30.31; Filip 4,22

„I v Neronově domě dobyl kříž vítězství. Z neřestné družiny ještě neřestnějšího císaře se někteří obrátili a stali se dětmi Božími. Neskrývali se se svým křesťanstvím, nýbrž hlásili se k němu veřejně. Nestyděli se za svou víru... Nikoli svými kázáními, nýbrž svými pouty upozornil Pavel císařský dvůr na evangelium. Jako vězeň zlomil pouta, jež mnoho duší držela v otroctví hříchu.“ (Skutky apoštolů, str. 303.304)

3. Prosíš Boha o to, aby ti otevřel dveře možností, aby ses mohl s druhými dělit o svou víru? Jaké poselství druhým přinášíš?

Sbor plný přátelství a misijního nadšení (Skut 18,1–4.7.8.19.24–27)

1. Ve Skut 18. kapitole si povšimni případů přátel, kteří ovlivnili své přátele ve prospěch evangelia.

Verše 1–3: Pavel se spřátelil s Akvilou a Priscillou a pracoval s nimi.

Verše 7.8: Pavel založil sbor v domě svého přítele Tita Justa. Tento domácí sbor přivedl Krispa, představeného synagógy, a mnoho dalších.

Verše 19.24–27: Pavel zanechal Priscillu a Akvilu v Efezu. Ti se tam seznámili s Apollem, vzali ho k sobě domů a vyprávěli mu o Ježíši Kristu. Apollos pak odjel do Korintu a zvěstoval tam evangelium, které předtím slyšel od Priscilly a Akvily.

Řím 16,3–5: Později se Priscilla a Akvila přestěhovali do Říma a ve svém domě založili sbor.

Přátelské vztahy a „výstavba sítě“ hrály důležitou úlohu při šíření poznání o Ježíši Kristu z Jeruzaléma do Říma.

2. Jak rostla apoštolská církev, pokud jde o počet členů? Skut 1,15; 2,41–46; 4,4; 5,14

Sbor plný přátelského ducha povzbuzuje vzájemné vztahy, dělí se s lidmi, kteří potřebují pomoc, společně jí, studuje bibli a modlí se. Takový sbor je tvořen malými skupinkami, které zvou k sobě další lidi. Mnoho nových věřících bylo do apoštolské církve přivedeno působením domácích křesťanských společenství. Přátelský sbor roste, protože lidé chtějí slyšet něco o víře těch, kteří mají mezi sebou takové pěkné vztahy.

Členové přátelského sboru se snaží oslovit ostatní ve svém okolí, neizolují se a všimají si potřeb druhých. Snaží se navazovat nová přátelství. Pro své okolí, město atd. se snaží udělat něco, co by vylepšilo kvalitu života jejich sousedů nebo přátel. Přátelský sbor je sbor naplněný Duchem, který se řídí Ježíšovými příkazy a nesobecky se podílí na Ježíšově službě zmírňování lidského utrpení.

3. Co můžeš udělat pro to, aby se tvůj sbor stal přátelštějším? K jakým organizačním změnám bude muset ve sboru dojít, aby měl větší vliv ve svém okolí?

Doporučené studium

Prostuduj si následující verše a uvažuj o tom, jak máme jednat, abychom oslovili druhé:

Jer 31,3

Pís 8,7

1 Kor 13,8.13

Luk 15,11.20–23.32

V knize Skutky apoštolů si prostuduj kapitolu „Císařův dům“ (str. 302–306).

„Ten, jehož srdce je upřeno k službě Boží, najde možnost, aby svědčil o Bohu. Potíže nemohou překážet tomu, kdo je odhodlán přede vším ostatním hledat království Boží a Boží spravedlnost. V síle, které nabude modlitbou a hledáním v Písmu, bude hledat ctnost a zřekne se neřestí. Vzhlížeje k Ježíši, původci a dokonavateli víry, který snášel odpor hříšníků vůči sobě, bude věřící ochotně snášet pohrdání a posměch. Ten, jehož slovo je pravda, slibuje pomoc a milost, která postačí pro každý případ. Jeho věčné rámě obejmě duši, jež se k němu obrátí o pomoc. V jeho péči můžeme bezpečně spočinout a volat: 'Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.' (Žalm 56,4) Všem, kdo v něho skládají svou naději, splní Bůh své zaslíbení.“ (Skutky apoštolů, str.305.306)

Diskusní otázky

1. Analyzuj evangelizační snahy a práci svého sboru za posledních několik let. Byly úspěšné? Proč ano, proč ne?
2. Uvažuj o svém vlivu na životy lidí, kteří nejsou členy církve. Jsou tvoje slova a činy takové, že mohou u druhých vyvolat zájem dozvědět se něco o tvé víře nebo navštívit tvůj sbor? Co pro to můžeš udělat?

Shrnutí

Evangelizace prostřednictvím přátelství zahrnuje vzájemné působení přátelů na sebe. Tak se může přirozeným způsobem šířit zvěst evangelia. Tento program napodobuje evangelizační metodu, kterou používal Pán Ježíš i apoštolové.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ROZHODNUTÍ

Mat 11,28–30; 2 Kor 7,9–11; 5,17; 2 Moj 32,26; Luk 12,8

Základní text

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mat 11,28.29)

Základní myšlenka

Když člověk přijme věrouku a prorocké pravdy dříve než Pána Ježíše, pak získá nové názory, ale jeho srdce zůstane nezměněno.

Nejdůležitějším rozhodnutím, které každý musí učinit, je odevzdání svého života Pánu Ježíši. Na cestě ke Kristu a k záchraně existují tři důležitá rozhodnutí: (1) uvěřit v Pána Ježíše jako osobního Spasitele; (2) vyznat své minulé hříchy a důvěřovat Kristu, že v jeho moci lze zvítězit nad hříchem; (3) ve všem sloužit Pánu Ježíši.

Je nutné, abychom věděli, jak lze pomoci druhým v jejich rozhodnutí pro Krista. Správným způsobem a v pravou chvíli je třeba vyzvat druhé, aby přijali Pána Ježíše. Představte si, že knižní evangelista chodí dům od domu, ukazuje knihy, říká lidem, jak jsou hodnotné, ale nepožádá je, aby si tyto knihy objednali. Když se s lidmi sprátelíme a vybudujeme vztah důvěry, měli bychom se jich zeptat: „Dospěli jste na své cestě hledání k okamžiku, kdy jste přijali Pána Ježíše jako svého Pána a Spasitele?“

Výzva k odevzdání života Ježíši Kristu

(Mat 11,28–30)

1. Jaké povzbuzující zaslíbení dává Ježíš všem lidem, každého věku a v každé kultuře? Mat 11,28–30

Svět je plný lidí, kteří bojují o přežití. Mnoho chudých lidí se snaží uspokojit své nejnnutnější potřeby, zatímco mnoho bohatých je tak pronásledováno prázdnotou a bezcílností svého života, že hledají pomoc a únik ve vzrušujícím rozptýlení. Mnoho z nich nachází uvolnění v zábavě a rozkoši, které mohou mít různé formy — sex, alkohol, drogy, móda. Pro některé je dokonce i zločin druhem přitažlivé zábavy.

Ti, „kdo se namáhají a jsou obtíženi břemeny“ (Mat 11,28) jsou všichni hříšníci, kteří bojují se zjevně nezvládnutelnými sklony své padlé přirozenosti. Pán Ježíš nabízí pomoc a ti, kdo jeho pomoc přijali, jsou vyzváni, aby druhým přinášeli dobrou zprávu o duchovním odpočinutí, které on nabízí.

2. Všimni si, jak apoštol Jan zdůrazňuje důležitost a výsledky víry v Ježíše Krista.

Jan 1,7–9.12.13: Ježíš je světlem všech lidí a světlem spásy pro ty, kdo v něho věří.

Jan 3,16.36; 5,24: Dar věčného života začíná zde a nyní pro ty, kdo věří v Ježíše.

Jan 11,25: Přestože ti, kdo věří v Krista, nyní umírají, vstanou z mrtvých v den vzkříšení.

Jan 17,20–23: Pán Ježíš si přeje, aby se věřící sjednotili v lásce, a nevěřící tak mohou poznat, že jsou milováni a že mohou získat záchranu v Ježíši Kristu.

V některých zemích Východu se říká, že mnoho cest vede na vrchol hory — existuje mnoho cest, jak dosáhnout věčného života. Křesťané tuto myšlenku odmítají. Bible učí, že existuje pouze jediná cesta k záchraně — důvěra v Pána Ježíše Krista. (Viz Skut 4,12.)

3. Jaký postoj máš k odpovědnosti, kterou Bůh dal každému věřícímu: vyzvat druhé, aby přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele? Co můžeš dělat, když se druhý cítí nesvůj, má-li učinit takové rozhodnutí?

Potřeba pokání a vyznání hříchů (2 Kor 7,9–11)

1. Co je to pokání? 2 Kor 7,8–11 Kdo uděluje dar pokání? Skut 5,31; 2 Tim 2,25

Pokání je upřímná lítost nad hříchem a odvrácení se od něj. „Bible nikde neučí, že hříšník musí činit pokání dříve, než přijme Kristovo pozvání: 'Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout' Mat 11,28). Léčivá moc, která vychází z Krista, vede k pravému pokání... Vlastně ani nemůžeme činit pokání bez Ducha Kristova, který vzbuzuje svědomí; právě tak nemůžeme bez Krista dosáhnout odpuštění svých hříchů.“ (Cesta ke Kristu, str. 19)

2. Po jaké zkušenosti toužil David, když se modlil za odpuštění? Žalm 32,1.2; 51,3–16

Pán Ježíš je ochoten odpustit naše hříchy a proměnit náš život (1 Jan 1,9; Iz 1,16–18); měli bychom být tedy ochotni vyznat mu naše hříchy a — pokud je to možné — prosit o odpuštění ty, kterým jsme učinili zlé.

„Vyznání bez upřímné lítosti a bez nápravy není Bohu příjemné. V životě musí nastat rozhodné změny; vše, co uráží Boha, musí být odstraněno. To je výsledek pravé lítosti nad hříchy.“ (Cesta ke Kristu, str. 28) (Viz Ezech 33,15; 2 Kor 7,11.)

Verše ve Skut 13,38.39 ukazují, že odpuštění je možné díky Kristově smrti na kříži. Odpuštění je ztotožněno s ospravedlněním. Co tedy pro nás činí Pán Ježíš, když odpouští naše hříchy? Ježíš Kristus popsal svoji službu slovy proroka Izaiáš z kap. 61,1.2. Řecký text z Luk 4,18 lze přeložit takto: „Duch Hospodinův jest nade mnou, neboť mne pomazal, abych kázal chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych zajatcům kázal odpuštění (propuštění) a slepým navrácení zraku, abych utištěné propustil v odpuštění (na svobodu).“ Kristovo odpuštění je osvobozením z duchovního zajetí. (Viz Efez 1,7; Kol 1,13.14; Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 85.)

3. Inspiruje tě Kristovo odpuštění k tomu, abys vyhledal ty, kdo dosud ne- nalezlí pokoj, a zvěstoval jim dobrou zprávu?

Žít pro Ježíše (2 Kor 5,17)

1. Jaká změna nastane v životě těch, kdo se odevzdají Pánu Ježíši?

2 Kor 5,17,21; 1 Jan 2,29; 3,7

Pán Ježíš odpouští jejich hříchy a dává jim svoji dokonalou spravedlnost (Řím 4,22–25). Ježíšova spravedlnost je věřícímu také udělena Duchem svatým jako součást Božího činu spásy (Řím 8,9,10). Znovuzrození křesťané jsou schopni konat to, co je v Božích očích spravedlivé, neboť přijali darem Kristovu spravedlnost (1 Jan 2,29). Přestože zůstávají padlými lidmi se sklony k hříchu (1 Kor 9,27; Gal 5,17), nyní „žijí z moci Ducha“ (Gal 5,17) a jsou jím vedeni (Gal 5,18), Pán Ježíš žije v nich (Gal 2,20). V tomto smyslu jsou „spravedliví, jako on je spravedlivý“ (1 Jan 3,7).

2. Milujeme-li skutečně Pána Ježíše, jaký bude náš postoj k jeho vůli vyjádřené jeho zákonem? Jan 14,15; Řím 8,1–4

Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy — zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost...

Nemáme vlastní spravedlnost, kterou bychom mohli obstát před požadavky zákona Božího. Kristus však pro nás připravil východisko... Odevzdáš-li se mu a přijmeš-li ho za svého Spasitele, budeš jeho zásluhou považován za spravedlivého, ať byl tvůj život sebehříšnější. Kristův charakter stojí na místě tvého charakteru a Bůh tě přijímá tak, jako bys byl nezhřešil.

A nad to, Kristus mění srdce. Vírou přebývá v tvém srdci. Vírou musíš udržovat toto spojení s Kristem a denně musíš podřizovat svou vůli jeho vůli; a pokud tak budeš činit, bude Kristus v tobě působit vůli i čin ke své libosti.“ (Cesta ke Kristu, str. 43.44)

3. Jsi schopen prostým způsobem vysvětlit proces záchrany člověku, který se o to zajímá?

Výzva k rozhodnutí (2 Moj 32,26)

1. Jakou důležitou otázku položil Mojžíš lidu poté, co se Izraelci odvrátili od Hospodina a zhotovili si zlaté tele? 2 Moj 32,26

V izraelském táboře nastala krize. Lidé začali žít modlářským způsobem Egypťanů. V dnešní době dochází k něčemu podobnému — lidé jsou zaměstnání věcmi tohoto světa. Tlak náboženské tradice, světského způsobu života, jeho závazků a zábav je tak silný, že mnozí stěží nacházejí víru v Krista. Je třeba si položit otázku: „Kdo je na Boží straně?“

2. Prostuduj si následující výzvy k rozhodnutí a jejich výsledky v životě věřícího:

Joz 24,14.15.24–28

1 Král 18,21.38.39

Skut 2,36–41

Skut 26,25–29

Jako vyslanci Pána Ježíše zvěstujeme dnes poselství proroka Eliáše (Mal 3,23. 24 [4,5.6 kral.]). Je to výzva, aby lidé opustili uctívání model své kultury či generace a následovali pravého, živého Boha. V každém vztahu, který máme s nevěřícími lidmi, přijde chvíle, kdy takového člověka musíme vyzvat k rozhodnutí.

Jestliže však vyzveme k rozhodnutí dříve, než je člověk připraven, riskujeme, že se uzavře a nerozhodne se pro Boha. Jestliže je dotyčný už připraven k rozhodnutí a my to nepoznáme a nevyzveme ho k rozhodujícímu kroku, můžeme promeškat příležitost a ona již nemusí nastat. Ten, kdo není vyzván, aby se připojil k „tělu Kristovu“, se pak může cítit „málo dobrý“. Chceme-li poznat, zda je někdo připraven či nikoli, musíme především umět naslouchat druhému a být citliví na vedení Duchem svatým.

3. Jak můžeš získat jistotu, že správným způsobem vyzýváš druhé k rozhodnutí? Které skutečnosti ovlivňují člověka ve prospěch kladných rozhodnutí? Jak je můžeme vztáhnout na rozhodování se pro Krista?

Vyznání Krista před lidmi (Luk 12,8)

1. Jaké povzbuzení je v Písmu spojováno s vyznáním víry v Krista před druhými lidmi? Řím 10,9; 1 Jan 4,13–16

Apoštol Pavel spojuje spásu s přijetím Pána Ježíše srdcem a se slovním vyznáním, že on je naším Pánem. Apoštol Jan píše o úzkém vztahu mezi přítomností Ducha svatého v našem srdci a ochotou svědčit o Kristově božství a spoléhat na jeho lásku. Je tedy velmi důležité, abychom se každý den rozhodovali pro Pána Ježíše. Ve spolupráci s ním máme druhé inspirovat k tomu, aby ho také přijali.

Jak však máme vyzvat druhé k rozhodnutí? Poté, co se náš vzájemný vztah stal vztahem důvěry, můžeme druhému říci: „Mohu se tě na něco zeptat?“ Náš přítel bude souhlasit. Pak můžeme pokračovat: „Přijal jsi Ježíše jako svého Spasitele a Pána?“ Obvykle můžeme slyšet čtyři typy odpovědí: (1) Ano; (2) Ne; (3) Nejsem si jist; (4) Co to znamená, co tím míníš? Na každou z těchto odpovědí musíme být připraveni pokračovat dál.

Neměli bychom být odrazeni, jestliže lidé hned nepřijmou Pána Ježíše. Jestliže nevěřící odpoví „Ne“, není to navždy, ale jen pro daný okamžik. Duch svatý je schopen připravit srdce onoho člověka pro pozdější kladnou odpověď. V každém případě jsme však splnili důležitý úkol: druhý člověk přemýšlí o Ježíši a jeho místě ve svém životě.

Na kongresu laických pracovníků na Dálném východě se jeden muž zeptal misionáře, zdali si na něj vzpomíná. Před deseti lety navštěvoval evangelizační shromáždění. Pak se rozhodl pro Krista a tři roky je už členem církve. Když se ho misionář zeptal, co jej přivedlo k tomuto rozhodnutí, odpověděl: „Byla to výzva, kterou jste vyslovil před deseti lety. Od té doby jsem nebyl schopen zbavit se onoho přesvědčení, které jsem měl v srdci od okamžiku, kdy jste vyzval k rozhodnutí. Sedm let jsem s tímto přesvědčením žil a pak jsem se rozhodl.“

I když výzva k rozhodnutí nevyvolá okamžitou odpověď, má vždy dopad na mysl a srdce posluchače.

2. Pán Ježíš si přeje, aby se věřící k němu veřejně přiznali a pozvali druhé ke Kristu. Co nám Bůh zaslíbuje, přiznáme-li se k němu před lidmi? Luk 12,8

Doporučené studium

Prostuduj si úlohu Ducha svatého při přípravě srdce člověka, (1) aby přijal poselství evangelia; (2) aby byl schopen představit evangelium druhým. Viz Skut 10. kapitola.

„Představuj jasné 'Takto praví Pán' s autoritou a vyzvedni Boží moudrost v Písmu. Přiveď druhé k rozhodnutí; vždy jim poukazuj na bibli. Řekni jim, že hovoříš o tom, co jsi poznal, a vydej svědectví o tom, co je pravda...”

Hovoř k těm, kdo jsou v nebezpečí, a veď je k tomu, aby spatřili Ježíše, který zemřel na kříži proto, aby jim mohl odpustit. Hovoř s hříšníkem a měj své srdce plné něžné a soucitné lásky Kristovy. Ten, kdo se snaží získat člověka pro život, musí hovořit naléhavě, ne však tvrdě. Především musíš svůj vlastní život zasvětit Bohu. Ať je tvé srdce podmaněno při pohledu na našeho Přímluvce v nebesích. Potom jako mírný a pokorný člověk, který si uvědomuje moc zachraňující lásky, můžeš oslovit kající hříšníky. Modli se s nimi, ve víře je přiveď ke kříži; pozvedni jejich mysl a zaměř jejich zrak víry na Ježíše, který nese hřích. Veď je k tomu, aby nehleděli na své ubohé hříšné 'já', ale na Spasitele, a vítězství bude dosaženo.” (Ev 296–299)

Diskusní otázky

1. Proč je důležité nejdříve vést člověka ke Kristu a pak mu představit charakteristické pravdy adventního poselství?
2. Představ si, že své přátele, se kterými studuješ Písmo, vyzveš k rozhodnutí pro Krista a oni odmítnou. Co bys dělal dál?

Shrnutí

Nejdůležitějším rozhodnutím v lidském životě je rozhodnutí, že člověk chce přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. Odevzdá-li mu svůj život, přijme od něj dar pokání. Vyzná-li mu své hříchy, je mu odpuštěno, prožije změnu svého srdce a začne žít pro Ježíše. Naším úkolem je rozpoznat pravou chvíli a nejlepší způsob, kdy a jak vyzvat druhého k tomu, aby přijal Pána Ježíše.

UČME TAK, JAK UČIL JEŽÍŠ

Jan 10,1–18; Mat 13,24–30.36–43; 16,13–19; Luk 10,25–28; 24,27.44

Základní text

„Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.“ (Mat 7,28.29)

Základní myšlenka

Pán Ježíš používal ty nejlepší učební metody. Také my se můžeme stát úspěšnými učiteli Slova, budeme-li se řídit Kristovým příkladem.

Ježíš Kristus nepředkládal lidem různé možnosti s tím, že pak sami mají rozlišit pravdu od bludu. Nehovořil o zákonu tak, jak o něm učili zákoníci. „Ti se obvykle zabývali nejasnostmi zákona a výsledkem jejich úvah byla 'odborná' mluva plná nesmyslů, kterou ani vzdělaní lidé nechápali a které prostí lidé nemohli porozumět“ (FE 236). Pán Ježíš netoužil po pověsti učence, ani nechtěl vést druhé k tomu, aby obdivovali jeho genialitu. Ježíš oslovoval srdce lidí, chtěl naplnit touhu jejich nitra. Hovořil s božskou autoritou, neboť si byl vědom, že jeho učení je pravda důležitá pro záchranu těch, kdo mu naslouchají.

Tento týden se budeme zabývat pěti prostými učebními metodami, které používal Pán Ježíš — metodami, které oživí náš způsob učení a naši nevěřící přátelé budou vedeni k rozhodnutí.

Pán Ježíš nejdříve hovořil o známých věcech

(Jan 10,1–18)

Ježíš Kristus vedl mysl posluchačů od běžné zkušenosti a situací každodenního života až k přijetí božských pravd. Znal potřeby, zájmy, předsudky a touhy těch, které učil. Vedl je od pozemského k nebeskému, od přirozeného k nadpřirozenému, od tělesného k morální čistotě, od každodenních zápasů k jistotě, kterou poskytuje věčnost.

1. Jakým příkladem přibližuje Pán Ježíš svoji něžnou péči o svůj lid?

Jan 10,1–18

Pán Ježíš postavil do protikladu svoji úlohu „dobrého pastýře“ (verš 11) s ničivým vlivem postojů a činů těch, kteří se snažil svést „ovce“ na špatnou cestu.

„Ježíš našel přístup k myslím svých posluchačů příkladem z jejich každodenního života... Krásným příkladem jim znázornil svůj vztah k těm, kdo v něho věří. Žádný obraz nebyl jeho posluchačům známější než tento a Kristova slova spojila tento obraz navždy s ním. Nikdy už učedníci nemohli pohlédnout na pastýře pasoucího svá stáda, aniž by si nevzpomněli na Spasitelovo naučení. Uvidí Krista v každém věrném pastýři. A sebe samé uvidí v každém bezmocném a závislém stádu.“ (Touha věků, str. 336)

2. V následujících textech si povšimni, jak Pán Ježíš nejdříve odkazoval na skutečnosti (zájmy, postoje a představy), které byly jeho posluchačům známé z jejich života:

Mat 4,18.19

Mat 5,21.22

Mat 5,27.28

Mat 5,43.44

3. Chceme-li s někým studovat biblí, měli bychom začít s tím, co ho zajímá. Pak je, aniž by si toho byli vědomi, můžeme vést od známých věcí k tomu, k čemu je chce vést Bůh.

Pán Ježíš používal příklady ze skutečného života (Mat 13,24–30.36–43)

1. Proč bylo Ježíšovo podobenství o pšenici a plevele tak zajímavé pro jeho posluchače? Mat 13,24–30.36–43

Pán Ježíš popsal situaci ze skutečného života. „Někdy se na Východě lidé mstili svému nepříteli tak, že na jeho čerstvě oseté pole naseli nějaký nepříjemný plevel, který byl během růstu k nerozeznání od pšenice“ (Kristova podobenství, str. 36). Jaký jiný příklad by mohl použít, aby znázornil dílo satana, který přivádí do církve neznovuzrozené křesťany? Ježíš hovořil k lidem, kteří žili v zemědělské oblasti. Kristus toto podobenství ihned nevysvětlil. Mysl posluchačů byla vedena k přemýšlení o tom, jak tento příběh může znázorňovat „nebeské království“ (verš 24). Později, když ho o to požádali, jim Pán Ježíš podobenství vysvětlil.

Jak máme tedy učit druhé? (1) Znázorni pravdu pomocí těch příkladů ze života, kterým lidé mohou rozumět, a (2) neříkej vše, co znáš, najednou; dej posluchačům čas, aby přemýšleli nad tím, co jsi právě řekl. Pak se pravděpodobně na něco zeptají.

2. Přemýšlej o následujících podobenstvích a o tom, zdali vhodně vyjadřují pravdy, které chtěl Pán Ježíš sdělit: Mat 13,33

Mat 13,44

Mat 13,45.46

Mat 13,47–50

Příběhy a situace ze skutečného života, které mohou zaujmout dnešního člověka, se budou pravděpodobně týkat kosmických letů, ochrany životního prostředí, nemoci a jejich léčby, situace lidí bez domova, vztahu společnosti k národnostním menšinám atd.

3. Nejlepší příklady jsou příklady a zkušenosti ze skutečného života, pokud jsou srozumitelné pro posluchače.

Pán Ježíš kladl otázky (Mat 16,13–19)

1. Proč byly dvě Ježíšovy otázky, které jsou zaznamenány v Mat 16,13–15, tak vhodné z hlediska učební metody?

Co chtěl Pán Ježíš učedníkům sdělit? Povšimni si veršů 18.19: Církev bude postavena na Ježíši Kristu a on dá svým učedníkům autoritu. Proč Pán Ježíš položil nejdříve všeobecnou otázku „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (verš 13) a pak se zeptal učedníků přímo „Za koho mě pokládáte vy?“ (verš 15)? Naprostá odlišnost mezi obecným názorem lidí a názorem učedníků vytvořila dramatické napětí. Církev nemůže být pochopitelně založena na Janu Křtiteli, Eliášovi, Jeremiášovi nebo jiném proroku. Učedníci pak vyjádřili svoji víru v Ježíše Krista jako Mesiáše. Pak Kristus zdůraznil skutečnost, že církev bude založena na něm jako Mesiáši a on bude mít právo sdílet autoritu se svými učedníky. Dvě otázky tedy připravily prostor, aby Pán Ježíš mohl učedníkům představit toto poselství.

2. Jaký dopad na posluchače měly Ježíšovy otázky v následujících textech: Mat 17,24–27

Mat 22,18–22

Mat 22,41–46

Luk 14,3

Učení není totéž co kázání nebo proslovení přednášky. Kázání je monolog; učení zahrnuje dialog. Otázky jsou pro učitele zásadně důležité, protože otevírají mysl žáka. Správná otázka povzbudí studenta, aby přemýšlel nad daným problémem. Může se stát, že pak sám objeví pravdu nebo správné řešení. Pokud ne, je alespoň přemýšlením nad otázkou připraven k dalšímu učení, které následuje.

3. Při studiu bible s druhými je třeba pomoci otázkami vyvolat vzájemný rozhovor. Ať už je odpověď správná či nikoli, studenti pak mohou být jemně vedeni k biblickému pohledu na daný problém.

Pán Ježíš představil duchovní poselství (Luk 10,25–28)

1. V rozhovoru se zákoníkem (viz Luk 10. kap.) použil Pán Ježíš pět účinných učebních kroků.

Verš 26: Ježíšova otázka vedla zákoníka k tomu, aby si na svoji otázku odpověděl sám.

Verš 26: Ježíš žádal zákoníka, aby dal biblickou odpověď.

Verše 27,28: Ježíš ho pochválil za správnou odpověď.

Verše 29–35: Ježíš odpověděl na otázku pomocí příběhu, který člověka vede k zaujetí stanoviska.

Verš 36: Ježíš pokládá zákoníkovi stejnou otázku, tentokrát ve vztahu k příběhu.

Ježíšova otázka odkazovala zákoníka na Písmo. Kristus věděl, že zákoník v něho nevěří a že by jeho odpověď nepovažoval za autoritativní. Zákoník však věřil Písmu, proto se Pán Ježíš odvolal na bibli.

2. Proč se Pán Ježíš odvolával na bibli v následujících případech?

Mar 12,10

Luk 4,16–21

Jan 7,37–39

„Ježíš se nestaral o otázky, které vyvolávaly rozkol mezi Židy. Jeho posláním bylo hlásat pravdu. Jeho slova osvětlovala učení patriarchů a proroků a Písmo se lidem stávalo novým zjevením. Jeho posluchači nikdy předtím nepostřehli, jak hluboký význam má slovo Boží...”

Rabíni mluvili s váhavostí a s pochybnostmi, jakoby se Písmo mohlo vykládat buď tak, nebo právě naopak. Jejich posluchači denně propadali stále větší nejistotě. Ježíš však vykládal Písmo s neochvějnou rozhodností. Ať mluvil o čemkoli, přednášel to s takovou mocí, že jeho slova nebylo možno vyvrátit.“ (Touha věků, str. 169)

3. Biblickou autoritu nelze nahradit ničím jiným, chceme-li poznat pravdu. Učení bible je třeba vztáhnout na konkrétní potřeby jednotlivých lidí.

Pán Ježíš učil, že Písmo svědčí o něm

(Luk 24,27.44)

1. Jaká svědectví máme o tom, že celá bible, Starý i Nový zákon, hovoří o Ježíši Kristu? Jan 5,39

Luk 24,27.44

Rím 1,1–6

Zj 1,1

Pán Ježíš učil, že Starý zákon byl napsán proto, aby o něm vydal svědectví. Nový zákon byl napsán apoštoly nebo jejich spolupracovníky, kteří toužili zvěstovat poselství o Ježíši Kristu.

Aby biblické studium bylo pro druhé lidi živé a duchovní, musí směřovat k Ježíši Kristu, on musí být jeho středem.

2. Jak lze představit následující biblické pravdy tak, že Ježíš Kristus bude jejich středem?

1. Stav mrtvých: Pán Ježíš zaslíbil dar věčného života těm, kdo v něho věří (Jan 5,24). Při svém druhém příchodu vzkřísí Ježíš ty mrtvé, kteří usnuli spánkem smrti (Jan 11,11.25.26). Toto vzkříšení je možné díky Kristu, který vstal z mrtvých (1 Kor 15,16–23).

2. Sobota: Pán Ježíš byl vzkříšen z mrtvých následující den po sobotě (Luk 3,52–24,1). Pán Ježíš nás posvěcuje (činí nás svatými; 1 Kor 1,30). Sobota je znamením této zkušenosti s Kristem (2 Moj 31,13). Pán Ježíš zachovával sobotu (Luk 4,16) a očekával, že ji budou zachovávat i učedníci po jeho smrti (Mat 24,20).

3. Vyšetřující soud: Pán Ježíš učil o tom, že před jeho druhým příchodem nastane soud nad těmi, kdo se prohlašují za věřící (Mat 22,11–14). Při tomto soudu je Ježíš Kristus současně Soudcem i Obhájcem (Jan 5,22; Dan 7,9.10.13.14). Ti, kteří oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, budou na tímto soudem osvobozeni (Zj 3,5; 19,7.8).

3. Celé biblické studium musí být zaměřeno na Ježíše Krista. Protože celá bible svědčí o Kristu, každá biblická pravda by měla být předložena tak, aby vedla k Pánu Ježíši.

Doporučené studium

Uvažuj o učebních metodách, které Pán Ježíš použil při rozhovoru s Nikodémem: Jan 3,1–21. V knize Kristova podobenství si prostuduj kapitolu „Vyučování v podobnostech“ (str. 7–12).

„Také my se máme seznamovat se Stvořitelem prostřednictvím stvoření. Kniha přírody je velká učebnice. Máme ji používat spolu s Písmem, když vyprávíme jiným o Božím charakteru a přivádíme ztracené ovce zpět do jeho stáda. Když přemýšlíme o Božích činech, působí na naši mysl Duch svatý. Přesvědčení, ke kterému dojdeme, není pouze výsledkem logického uvažování. Člověk poznává hlubší smysl Písma a vznešené duchovní pravdy působí na jeho srdce, jestliže mysl není příliš zatemněná, aby mohla poznat Boha, oko příliš zakalené, aby mohlo vidět, a ucho příliš hluché, aby mohlo zaslechnout Boží hlas.“ (Kristova podobenství, str. 11)

Diskusní otázky

1. Jak bys použil učební metody, o kterých jsme tento týden uvažovali, při biblické hodině o desátcích?
2. Proč by učitel sobotní školy neměl své třídy při probírání úkolu kázat, ale spíše vést diskusi? Jak může učitel své žáky povzbudit k hlubšímu studiu Písma?
3. Představ si, že máš se svým nevěřícím přítelem první biblickou hodinu. Jak začneš? Proč?
4. Jaké druhy příkladů a znázornění jsou vhodné pro biblické hodiny? Proč?

Shrnutí

Pán Ježíš vedl mysl svých posluchačů od běžných a jim známých skutečností k uvažování nad božskými pravdami. Používal příkladů z přírody a ze života. Pomocí otázek se snažil své posluchače zapojit do diskuse. Jeho učení bylo založeno na bibli a zaměřovalo se na jeho poslání: záchranu člověka. Chceme-li úspěšně učit druhé biblickým pravdám, musíme napodobit Ježíšovu metodu.

KŘESŤANSKÝ ZPŮSOB ŽIVOTA

Mat 5,15–17; 28,19.20; Kol 2,6; 1 Kor 4,1.2; Zj 12,17

Základní text

„Vy jste moji přátelé, člníte-li, co vám přikazuji.“ (Jan 15,14)

Základní myšlenka

Bůh si přeje, abychom následovali příkladu Ježíšova života a žili podle Boží vůle.

Co to vůbec znamená „žít křesťansky“? V 6. úkolu jsme se zabývali prvním a nejdůležitějším rozhodnutím, ke kterému bychom měli druhé vést: rozhodnutím odevzdat svůj život Pánu Ježíši a dovolit mu, aby prostřednictvím Ducha svatého změnil jejich srdce. Říkáme tomu „znovuzrození“. Pak je třeba, abychom splnili další část úkolu, kterým nás Pán Ježíš pověřil: „učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mat 28,20).

Znovuzrození křesťané chtějí poznat Ježíšovo učení a žít podle něho. Protože celá bible je svědectvím o Kristu (Luk 24,27.44) a je inspirovaná Duchem svatým (2 Tim 3,16), musíme vést ty, kteří o to mají zájem, aby pochopili a přijali učení Písma. Pomocí Ježíšových učebních metod (viz 7. úkol) můžeme nyní prostě a systematicky představit jednotlivé části adventního poselství. Pořadí, ve kterém budeme předkládat jednotlivé pravdy a proroctví Božího slova, bude záviset na úrovni porozumění a duchovním růstu těch, se kterými Boží slovo studujeme.

Udržuj stálé společenství s Ježíšem Kristem (Kol 2,6)

1. Jak lze udržet naši zkušenost znovuzrození stále živou? Kol 2,6; Gal 5,16–18.25; 2 Kor 4,16

Křesťanský život začíná tehdy, když odevzdáme své srdce Pánu Ježíši a dovolíme mu, aby nás Duchem svatým proměnil. Apoštol Pavel připomíná Galatským, že začali žít z Ducha Božího (Gal 3,3). Jeho přítomnost v srdci je znakem Kristovy přítomnosti a Kristova přítomnost je spravedlnost v srdci (Řím 8,9.10). Spravedlnost je podmínkou přijetí věčného života (Mat 25,46); věčný život získáváme, žije-li v nás Ježíš Kristus prostřednictvím Ducha svatého (Jan 3,36).

Nádherný dar nového života v Kristu si zachováme tím, že každý den budeme obnovovat náš vztah s Pánem Ježíšem. Musíme kráčet dál tak, jak jsme začali — v moci Ducha svatého. (Viz Řím 15,16; 2 Tes 2,13; 1 Petr 1,1.2.)

„Následování Ježíše vyžaduje obrácení celého srdce hned na začátku a každodenní opakování této zkušenosti.“ (1 BC 1113, komentář Ellen Whiteové)

„Nikdo není živým křesťanem, jestliže nemá každodenní zkušenost v Božích věcech, jestliže se denně necvičí v sebezapření, nenese-li s radostnou myslí kříž v následování Krista. Každý živý křesťan bude denně růst v božském životě. Jestliže kráčí k dokonalosti, každý den zakouší obrácení se k Bohu; tato zkušenost však není dokonalá, jestliže si neosvojí dokonalost křesťanské povahy, plnou přípravu pro poslední dotek nesmrtelnosti.“ (2 T 505)

2. Čemu bychom se měli jako křesťané každodenně věnovat, chceme-li prožívat zkušenost posvěcení Duchem svatým? (1) Mat 26,41; Efez 6,18; (2) 2 Tím 2,15; Řím 15,4

Vztah lásky⁹ nelze udržet bez stálé komunikace. Společenství s Ježíšem Kristem závisí na naší ochotě k vzájemnému rozhovoru s ním. Je nezbytné, abychom každý den věnovali čas modlitbě a studiu bible. Každý z nás má jinak uspořádaný denní program, je však nutné, abychom si našli vhodný čas pro rozhovor s Bohem.

3. Jaký vliv má každodenní modlitba a studium Božího slova na tvůj křesťanský život?

Zachovávej všechna přikázání (Mat 5,17–20)

1. Jaká svědectvím máme o tom, že si Pán Ježíš přeje, aby jeho lid zachovával všech deset Božích přikázání?

Mat 5,17–20 Pán Ježíš nepřišel proto, aby zrušil zákon. Přišel proto, aby naplnil Boží přikázání, tj. aby ukázal, jak je máme zachovávat. Ten, kdo učí, že Bůh zrušil kterékoli ze svých přikázání, nebude mít podíl na Božím království. Ceremoniální prvky zákona, které poukazovaly na Kristovu oběť, byly nahrazeny jeho smrtí, vzkříšením a jeho službou v nebeské svatyni. (Viz Žid 8,1–7.)

Mat 24,20 Pán Ježíš nepřeložil platnost přikázání o svěcení soboty ze sedmého dne týdne na první den. Ježíš Kristus zachovával sobotu (Luk 4,16) a uložil svým učedníkům, aby ji zachovávali i po jeho smrti (Mat 24,20). Křesťané mají zachovávat čtvrté přikázání, jako zachovávají všech zbylých devět.

Luk 18,18–20 Pán Ježíš nařídil bohatému muži, aby zachovával deset přikázání, a hned několik přikázání vyjmenoval, aby bylo jasné, kterých deset přikázání má na mysli. To ovšem neznamená, že křesťané mají opomíjet přikázání, o kterých se Ježíš Kristus na tomto místě nezmiňuje. Ježíš věděl, že bohatý muž nezachovává přikázání, protože nemiloval Boha a nebyl mu celým srdcem oddán. Onen muž se snažil zachovat přikázání ve vlastní síle a selhal.

Jan 14,15 (Srovnej s Jan 15,10.) Ježíšova přikázání jsou přikázání Otce, neboť Ježíš a Otec jsou jedno. (Viz Jan 10,30; 14,8–11.) Pán Ježíš prohlásil: „Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky“ (Jan 14,10). Pán Ježíš si přeje, abychom ho poslouchali z lásky.

2. Jaké místo zaujímá Desatero v životě křesťana? Viz následující texty:

Řím 3,31; 7,7; 8,3.4 (srovnej s Jak 2,10–12; 1 Jan 2,4; 5,1–4).

3. Jak můžeme obdržet sílu k zachovávání Božích přikázání?

Připoj se k církvi ostatků (Zj 12,17)

1. Jaké charakteristické znaky má Ježíšova církev ostatků, církev poslední doby? Zj 12,17 kral.

Písmo hovoří o dvou znacích: církev ostatků (1) zachovává přikázání Boží a (2) má „svědectví Ježíšovo“. Už jsme si řekli, že Pán Ježíš si přeje, aby jeho následovníci zachovávali všechna Boží přikázání. Co je to však „svědectví Ježíšovo“? Když Jan padl k nohám anděla, kterým k němu hovořil, anděl prohlásil: „Hleď, abys toho nečinil. Jsemť spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj. Svědectví pak Ježíšovo jestiž duch proroctví“ (Zj 19,10 kral.). Kdo jsou tito „bratři“, kteří — jako anděl — mají ducha proroctví? Paralelní texty ze Zj 22,8.9 nám dávají odpověď na tuto otázku. Jedná se o proroky, proroci mají ducha proroctví. Přijali přímé zjevení od Boha, aby je předali Božímu lidu.

2. Bude mít církev poslední doby nějaké pravé proroky? Joel 3,1–5 [2,28–32 kral.]; Efez 4,11–14; 1 Kor 1,4–7

Adventisté sedmého dne věří, že se duch proroctví projevil v životě a díle Ellen G. Whiteové (1827–1915): „Jedním z darů Ducha svatého je proroctví. Tento dar je charakteristickým znakem církve ostatků a projevil se v díle Ellen G. Whiteové. Spisy této služebnice Páně jsou trvalým a autoritativním zdrojem pravdy, jsou církvi povzbuzením, usměrněním, poučením i napomenutím. Jasně též potvrzují, že Písmo je měřítkem, kterým je třeba posuzovat každé učení i každou zkušenost.“ (Základní věroučné výroky církve adventistů sedmého dne, str. 10)

3. Jsi schopen novému věřícímu vysvětlit, proč by se měl připojit k církvi ostatků? Viz následující myšlenky:

(1) Kristus připojuje k církvi další členy (Skut 2,47); (2) Kristus miluje svoji církev a připravuje ji na svůj druhý příchod (Efez 5,25–27); (3) měli bychom se pravidelně setkávat s ostatními členy církve (Zid 10,25); (4) Kristus vyzývá druhé, aby se připojili k jeho církvi (Zj 18,1–4), aby bylo „jedno stádo, jeden pastýř“ (Jan 10,16).

Bud' věrným služebníkem (1 Kor 4,1.2)

Řecké slovo překládané v 1 Kor 4,1.2 jako „služebník, správce, šafář“ znamená „správce, hospodář“. Ježíš si přeje, abychom spravovali své životy v jeho síle. Máme žít tak, jak žil on, aby druhí mohli slyšet a přijmout evangelium. Máme rozvážně hospodařit s časem, když sloužíme Pánu Ježíši. (Viz Žalm 90,12; Efez 5,15. 16; Kol 4,5.) Ježíš Kristus rozmnoží naše schopnosti a talent, budeme-li mu jimi sloužit. (Viz Mat 25,14–30.)

1. Co Písmo učí o správcovství finančních prostředků? Mal 3,8–11; 1 Kor 9,13.14

Desátkový systém je Božím prostředkem pro finanční podporu kazatelů (kněží), kteří se plně věnují službě lidem. Protože kazatelé nemohou být při své službě závislí na světském zaměstnání, mají je podporovat ti, kterým slouží. (Viz 4 Moj 18,23.24.) Povšimni si, že přinášení desátků do Božích „skladů“ (Mal 3,10) bylo bohoslužebným činem. Desátky nemáme dávat jednotlivým kazatelům, ale církvi, která je spravedlivě rozdělí. Dávání desetiny našeho příjmu oblíbeným kazatelům nebo na oblíbené projekty je popřením biblického principu desátků. Bůh nařídil svým dětem, aby svoji desetinou příjmů podporovaly službu církve.

„Onen díl, který si Bůh vyhradil, nemá být použit k jinému účelu, než který stanovil Bůh. Ať se nikdo nedomnívá, že má právo zadržet svůj desátek, aby jej použil podle svého dobrého úsudku. Nikdo by jej neměl v nouzi použít pro sebe ani jej upotřebit tam, kde by to uznal za vhodné, i když by to pokládal za dílo Boží.“ (9 7 247)

2. Proč je důležité pečovat o své zdraví? 3 Jan 2; 1 Kor 6,19.20

Naše tělo je chrámem Ducha svatého, proto bychom měli vést zdravý způsob života. Neměli bychom užívat drogy — včetně tabáku, alkoholu a kofeinu —, protože poškozují naše zdraví. Strava, kterou dostal člověk v ráji (1 Moj 1,29), je dnes uznávána jako strava, která posiluje zdraví. Zdravý způsob stravování by měl zahrnovat i omezení příjmu cukru, tuku a zvýšený příjem vlákniny. (Viz CD 373–416.)

Splň Ježíšovo pověření (Mat 28,19.20)

Pán Ježíš vyzývá každého nového křesťana, aby se sjednotil s ostatními a společně pak nesli evangelium tomuto světu. Ne všichni mají stejné duchovní dary nebo talent; všichni však mohou použít své schopnosti ve službě pro Ježíše a své bližní.

1. Jakými způsoby můžeš spolupracovat s ostatními při plnění Kristova pověření z Mat 28,19.20?

V 5. úkolu jsme se zabývali možnostmi evangelizace prostřednictvím přátelství. Všichni máme přátele, sousedy, známé a příbuzné, kterým můžeme svědčit o Kristu. Můžeme jim nabídnout povzbuzení a pomoc. Můžeme nabízet literaturu, pořádat biblické kurzy, ve spolupráci se sborem organizovat evangelizační shromáždění, semináře Zjevení nebo zdravotní semináře. Někteří mohou pozvat své přátele domů a společně s nimi studovat Písmo. Jiní mohou navštěvovat nemocné, uvězněné nebo osamělé. Je možné pomáhat bezdomovcům.

Sloužit druhým se dá rozličnými způsoby; způsob služby, který si člověk zvolí, záleží na jeho osobních schopnostech, duchovních darech, zájmech (případně i zaměstnání) a způsobu, kterým chce co nejlépe oslovit své přátele.

2. Jaké krásné zaslíbení dává Pán Ježíš těm, kdo ho vyznají před lidmi? Mat 10,32 (Srovnej s 1 Jan 2,23; Řím 10,9.)

3. „Ježíš vyzývá, aby se mnozí zapojili do misijní služby, vyzývá muže a ženy, aby se odevzdali Bohu a byli ochotni zapojit se do služby Bohu a byli jí plně zaujati. Cožpak si neuvědomujeme, že je zde svět, pro který je třeba pracovat? Což bychom neměli postupovat kupředu a dovolit Bohu, aby nás použil jako svoji pomocnou ruku? Což bychom se neměli plně odevzdat do jeho služby? Kristus se nás pak dotkne svojí láskou a promění nás, dá nám činnost a odvahu.“ (CM 18)

Doporučené studium

Prostuduj si poselství církvi v Sardách a jeho zvláštní význam pro ty, kdo spolupracují s Pánem Ježíšem na přípravě sebe i druhých pro jeho druhý příchod: Zj 3,1–6. Máš-li možnost, prostuduj si v 1. svazku Svědectví pro církev kapitolu „Připrav se na setkání s Pánem“ (1 T 123–126).

„Pouhá forma zbožnosti nikoho nezachrání. Všichni musí mít hlubokou a živou zkušenost. Jedině ta je zachrání v čase soužení. Tehdy bude jejich dílo zkoušeno, zda obstojí.“ (1 T 125)

Diskusní otázky

1. Považuješ to za velkou oběť, když se máš vzdát něčeho pro Pána Ježíše? Uvažuj na tím, co pro tebe vykonal Kristus a čeho jsi se pro něj vzdal.
2. Jaké praktické výhody má zachovávání deseti Božích přikázání? Jak tato přikázání chrání naše zdraví a štěstí?
3. Jak můžete — tvůj sbor a ty — účinně svědčit a vést druhé k tomu, aby své životy odevzdali Pánu Ježíši a plnili jeho vůli?
4. Jak bys povzbudil členy své rodiny, aby žili vítězným životem v Kristu?

Shrnutí

Chceme-li žít tak, jak si přeje Pán Ježíš, musíme se mu nejdříve zcela odevzdat. Zachovávání jeho přikázání je pak pro nás radostí. Jestliže si uvědomíme, že spása je dar, který nám Ježíš dává zdarma, nebudeme zachovávat jeho přikázání proto, abychom se sami zachránili, ale proto, že ho milujeme a že jeho zákon chrání naše štěstí. Být součástí církve ostatků je pro křesťana radostí, neboť církev mu poskytuje duchovní domov a rodinu. Náš život je o mnoho šťastnější, když jej spravuje a vede Pán Ježíš. Pravý křesťan je věrným správcem a raduje se z toho, že může spolupracovat s Pánem Ježíšem pro ty, kdo potřebují jeho lásku a naše společenství.

VÝZNAM KŘTU

Mat 3,13–17; 20,20–23; Jan 1,12; 3,5; Řím 6,3–5

Základní text

„Nuže neváhej! Vstaň, vzývej Jeho jméno a dej se pokřtít, abys byl obmyt ze svých hříchů.“ (Skut 22,16)

Základní myšlenka

Křest Duchem z nás činí křesťany; křest vodou nás prohlašuje za křesťany; zkoušky pak prokazují, zdali jako křesťané obстоjíme.

Jak se vlastně stáváme členy církve? Znamená členství pouhé přijetí do společenství místního sboru? Je členství v církvi totéž co členství v zájmovém kroužku? Znamená to, že se člověk rozhodne, že chce patřit do určité skupiny nábožensky založených lidí a pak požádá o členství stejným způsobem, jakým by žádal o členství v kterékoli jiné světské organizaci?

Lidé jsou způsobilí ke členství v církvi, pokud jsou znovuzrozenými křesťany a touží konat Ježíšovu vůli. Proto jsou také pokřtěni. Křest vodou z nikoho křesťana nečiní, ale veřejně ukazuje, že dotyčný je křesťanem.

Po křtu následuje členství v církvi, protože křesťané, kteří veřejně dali najevo svoji odevzdanost Pánu Ježíši, chtějí mít společenství s druhými, kteří se rozhodli stejně. Chtějí se stát součástí Boží rodiny.

Křest, který z nás činí křesťany (Jan 1,12)

1. Kdy se stáváme Božími dětmi? Jan 1,12 Co nám Bůh uděluje v okamžiku, kdy se jím stáváme? Gal 4,6

Když ve víře přijmeme Pána Ježíše a dovolíme mu, aby žil v nás, stáváme se Božími dětmi. V okamžiku, kdy uvěříme, obdržíme dar Ducha svatého. „Kdo zasévá pro Ducha, sklídí život věčný“ (Gal 6,8). Přítomnost Ducha v nás je přítomnost Ježíše Krista v nás a my „poznáváme Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání“, protože jsme „prostoupeni vši plností Boží“ (Efez 3,16–19). Tak nás Duch svatý uzpůsobuje pro nynější život a život věčný s Ježíšem Kristem.

2. Jak pokračuje křesťanská zkušenost po křtu Duchem svatým? 1 Kor 12,12–18.27

„Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme napojeni týmž Duchem“ (1 Kor 12,13). Dar Ducha z nás činí členy „těla“ Kristova. Toto „tělo“ je církev Ježíše Krista, o které hovoří 1 Kor 12. kapitola.

Je však možné, že člověk je členem církve a přitom postrádá Ducha svatého v srdci. Pak nepatří k tělu Kristovu, i když je jeho jméno zapsáno ve sborové knize.

Každý, kdo skutečně patří k tělu Kristovu, si přeje mít společenství s ostatními členy církve. Výrok Johna Donna „Žádný člověk není ostrov“ je vhodným příkladem, hovoříme-li o církvi. Jedna z nejdůležitějších novozákonních pravd je, že ti lidé, v jejichž srdcích přebývá Duch svatý, budou mít vzájemné společenství, protože jsou částmi Kristova těla a nemohou žít nezávisle jeden na druhém.

3. To, co z nás činí křesťany, je působení Pána Ježíše. Když ho přijmeme, pokřtí nás svým Duchem svatým, a my se stáváme členy jeho duchovního těla. Protože Ježíš Kristus žije v nás (Gal 2,20), přejeme si činit jeho vůli. Už jsi přijal onen křest, který z nás činí křesťany?

Křest, který nás prohlašuje za křesťany (Řím 6,3–5)

- 1. Jakou pravdu prohlašuje svým křtem věřící člověk? Řím 6,3–5; 1 Kor 15,1–4**

Křest vodou vyhlašuje před církví a světem, že kandidát přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Při křtu věřící dávají najevo: „Věřím, že Ježíš Kristus zemřel za mé hříchy, vstal z mrtvých a žije v nebesích jako můj Prostředník.“ (Viz 1 Tim 2,5; 1 Jan 2,1; Žid 8,1.2.)

- 2. Křest vodou svědčí o tom, že kandidát prožil jistou zkušenost a raduje se z ní. O jakou zkušenost se jedná? Gal 2,20; 3,27 (Srovnej s 2 Kor 5,17; Řím 6,11.18.22.)**

Každý kandidát křtu vodou slavnostně dává církvi i světu najevo: „Věřím, že Kristus žije v mém srdci prostřednictvím Ducha svatého. V Kristu jsem zemřel hříchu, pohřbil jsem starý život a byl jsem vzkříšen k novému životu v Pánu Ježíši.“

Křest těch, jimž dosud vládne jejich starý hříšný život, se rovná pohřbívání za živa. Před křtem musí starý hříšný život zemřít s Kristem; pak je znovuzrozený věřící vzkříšen a vstupuje „na cestu nového života“ (Řím 6,4). Křest vodou představuje pohřbení starého života, který zemřel, a vzkříšení k novému životu s Ježíšem Kristem.

- 3. Jaké rozhodnutí veřejně vyjadřuje kandidát křtu? Filip 3,13.14; Žid 12,1.2 (Srovnej s Luk 9,62; 2 Petr 2,20.)**

Kandidát křtu dává veřejně najevo své rozhodnutí: „V milosti Ježíše Krista se rozhoduji jít vpřed k úplnému vítězství nad hříchem; chci dovolit Pánu Ježíši, aby v mém srdci dokončil své dílo, které tak dobře započal.“ (Viz 1 Petr 1,15.16.)

- 4. Křest není nějaký zasvěcující rituál. Je to veřejné vyhlášení toho, že věřící člověk byl Duchem svatým uveden do vztahu s Ježíšem Kristem. Jestliže tě Pán Ježíš vyzve, abys přijal křest vodou na svědectví své víry v Krista, jsi ochoten kladně odpovědět? (Viz Mar 16,16.)**

Kdo může být pokřtěn? (Jan 3,5)

Učí bible něco o křtu malých dětí? Je křest pouze pro dospělé?

- 1. Jaký příkaz dal Pán Ježíš v souvislosti se křtem? Jan 3,5; Mat 28,18–20; Mar 16,16**

Ježíš přikázal, aby ti, kdo v něho věří, přijali křest vodou. Věřícím pak přikázal, aby druhé vyučovali evangeliu a křtili je (Mat 28,19). Křest vodou je vykonáván církví, protože tak to Ježíš nařídil. On také prohlásil: „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji“ (Jan 15,14). Nemůžeme být Ježíšovými přáteli, pokud odmítáme řídit se jeho příkazy.

- 2. Biblická kniha Skutky apoštolů se několikrát zmiňuje o lidech, kteří byli pokřtěni. O jaké lidi se jednalo? Skut 2,41**

Skut 8,12.13

Skut 8,36–38

Skut 9,17.18

Skut 10,47.48

Písmo nikde neučí o křtu malých dětí. Nový zákon zaznamenává, že lidé jsou křtěni vodou, protože už byli narozeni z Ducha svatého. Duchovní význam zkušenosti znovuzrození byl postupně potlačován v rané církvi a provádění rituálů a ceremoniálních úkonů jako prostředků, kterými lze získat Boží milost, bylo stále běžnější. Proto byl později křest považován za čin, při kterém kandidát prožívá duchovní znovuzrození. Pak se začaly křtít i malé děti. Až do poslední čtvrtiny 2. stol. po Kr. nemáme žádné svědectví o tom, že by křesťanská církev křtila malé děti. Běžným jevem se tento úkon stal až v 5. stol. po Kr.

- 3. Proč je křest malých dětí vyloučen? Uvažuj nad touto tematikou ve světle biblického učení o křtu vodou.**

Jaký je biblický způsob křtu? (Mat 3,13–17)

- 1. Jakým způsobem byl prováděn křest v době Pána Ježíše a v apoštolské době: pokropením, poltím nebo ponořením? Prostuduj si následující biblické texty:**

Mat 3,13–15

Jan 3,23

Skut 8,36–39

Dvě řecká slovesa překládaná slovesem „křtít“ (baptizó, baptó) znamenají „ponořit“. Když byl Pán Ježíš pokřtěn Janem Křtitelem, jednalo se o křest ponořením. Jan křtil lidi u Ainonu, „protože tam bylo dostatek vody“ (Jan 3,23). Nepotřeboval by tolik vody, kdyby se jednalo o křest pokropením nebo poltím. Filip s etiopským dvořanem sestoupili do vody a pak z ní vystoupili (Skut 8,38.39).

- 2. K čemu je v Písmu přirovnáván křest? Kol 2,12 (Srovnej s Řím 6,3–5.)**

Jediný způsob, který dostatečně naznačuje jeho smysl, je ponoření. Apoštol Pavel hovořil o věřících, kteří byli „s Kristem ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých“ (Kol 2,12). Tak, jako Ježíš zemřel, byl pohřben a opět vzkříšen, tak i věřící zemřeli hříchu (Kol 3,3). Jsou tedy pohřbeni vodou křtu a vzkříšeni k novému životu v Kristu. Pouze křest ponořením může dostatečně představit tuto zkušenost. Nový zákon nezná žádný jiný způsob křtu. Raná křesťanská církev měla křtitelnice (baptisteria) — bazény, ve kterých byli kandidáti křtěni ponořením.

- 3. Člověka, se kterým studuješ Písmo, se můžeš zeptat: „Chceš být pokřtěn stejným způsobem, jakým byl pokřtěn Pán Ježíš? I když byl duchovně dokonalý, byl pokřtěn, aby naplnil všechno, co Bůh žádá“ (Mat 3,15). Ježíš Kristus byl pokřtěn ponořením, a tím nám dal příklad. Nyní tě vyzývá, abys následoval jeho příkladu a byl pokřtěn stejným způsobem. Jsi rozhodnut?“**

Křest, kterým je zkoušeno naše křesťanství (Mat 20,20–23)

1. Jaký křest předpověděl Pán Ježíš pro své učedníky? Mat 20,20–23 kral.

Je chybné domnívat se, že se život stane procházkou „růžovým sadem“, když jsme se už odevzdali Pánu Ježíši. Toto nikdy Kristus nezaslíbil; svým učedníkům předpověděl utrpení a smrt. Apoštol Pavel říkal, že „musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království“ (Skut 14,22). Apoštol Petr vyzýval křesťany, aby se radovali z toho, že mohou trpět pro Krista (1 Petr 4,12–14). Dábel a jeho andělé se snaží zničit víru Božího lidu. Budou používat všemožné způsoby, aby nás odvedli od Krista. Budou působit prostřednictvím lidí, možná i našich přátel a příbuzných, aby uškodili naší víře a svedli nás zpět do stavu ztracenosti.

Pán nám však dává krásná zaslíbení, že nás bude chránit uprostřed zkoušek a pronásledování. Říká: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mat 28,20). „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu“ (Žid 13,5). Bible učí, že se nám nic nepříhoda, aniž by Bůh neučinil opatření pro naše dobro. (Viz Řím 8,28.) Jestliže jsme pokoušeni, abychom se vzdali naší víry, máme ujištění, že Bůh „má moc vás uchránit před pádem“ (Juda 24). A pokud padneme, on je schopen nás pozvednout a obnovit. (Viz Gal 6,1.)

2. Jak bychom se měli zachovat, je-li naše víra zkoušena? 1 Petr 4,12–16 Co obdrží věřící, který vírou v Krista, přestál zkoušku? Řím 8,18 (Srovnej s 2 Tim 2,12; Mat 10,32.33.)

Křesťané, kteří žijí ve víře v Krista, jejich život řídí Pán Ježíš a dává jim svoji spravedlnost a pokoj, mohou mít nyní jistotu spásy v Ježíši Kristu (Jan 3,36) a jistotu, že budou v nebeském království (Mat 25,46). Stěsání a pokoj, které jsou připraveny pro ty, kdo důvěřují Pánu Ježíši, nelze vůbec porovnat s utrpením, které prožíváme. Dokonce i uprostřed zkoušek můžeme prožívat Ježíšův pokoj. (Viz Jan 16,24; 17,13.)

3. Chceš se odevzdat Pánu Ježíši s rozhodnutím zůstat mu věrný bez ohledu na utrpení a zkoušky, které mohou přijít?

Doporučené studium

Prostuduj si další texty ve Skutcích apoštolů, které se zmiňují o křtu. Co nám říkají o kandidátech křtu? Skut 16,14.15.31–33; 18,8. Kdy je třeba provést opětný křest? Skut 19,1–7

V knize Touha věků si prostuduj kapitolu „Křest“ (str. 66–69).

„Sláva, která spočinula na Kristu, je zárukou lásky Boží k nám. Svědčí o tom, jakou sílu má modlitba, je důkazem, že lidský hlas může dosáhnout sluchu Božího a že naše prosby dojdou přijetí ve dvorech nebeských. Hřích odtrhl zemi od nebe a zpřetrhal spojení s ním; Ježíš ji však opět spojil s říší slávy. Jeho láska objala člověka a dosáhla až nejvyššího nebe. Světlo, které z otevřených bran dopadlo na hlavu našeho Spasitele, dopadá i na nás, modlíme-li se o pomoc, abychom odolali pokušení. Hlas, který promluvil k Ježíši, promlouvá ke každé věřící duši: 'Toto je mé milované dítě, ve kterém se mi zalíbilo.'“ (Touha věků, str. 68.69)

Diskusní otázky

1. Co může udělat tvůj sbor, aby slavnost křtu více oslovila kandidáty křtu a jejich přátele?
2. Co můžeš udělat pro to, aby se noví členové sboru skutečně cítili jako součást sborové rodiny?
3. Křest je podle bible velmi důležitý. Proč však apoštol Pavel děkuje Bohu, že pokřtí jen několik lidí? (Viz 1 Kor 1,12–17; srovnej s Jan 4,1–3.)
4. Jak bys vedl člověka k tomu, aby se rozhodl a požádal o křest? (Viz předchozí úkoly.)

Shrnutí

Křest, který z nás činí křesťany, předchází křtu, který nás prohlašuje za křesťany. Křest vodou z nás křesťany neučiní; veřejně však vyhlásuje, že kandidáti předtím přijali Krista jako svého Spasitele a Pána. Bible učí, že věřící v Krista mají být pokřtěni ponořením. Na všechny věřící přichází různým způsobem křest utrpením; Pán Ježíš nám však zaslíbil svoji přítomnost a posilu. Na vítěze čeká království slávy.

Západ slunce 17.35

JAKOU HODNOTU MÁ SPOLEČENSTVÍ?

Skut 2,42–47; 2 Kor 8,1–7; Filip 1,3–5; 2,1–5; 1 Jan 1,3.6.7

Základní text

„Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1 Jan 1,7)

Základní myšlenka

Pokud mají noví členové zůstat v církvi, je třeba, aby jim byla poskytnuta duchovní péče. Součástí této péče je společenství s druhými, kteří jsou také křesťany.

Proč někdy noví členové zakrátko opouštějí církve? Někdy je obviňován evangelista, někdy ten, kdo s nimi studoval Písmo. Často se však nový člen nikdy plně necítí jako součást sborové rodiny. Dlouholetí členové sboru mají někdy sklon formovat jakýsi klub, do kterého se nový člen těžko dostává. Dlouholetí členové možná věnují více pozornosti svému okruhu přátel a zapomínají, že se pak noví členové cítí jako chudáci zrcení v paláci.

Dalším možným důvodem je to, že noví členové právě začali růst a někdy jejich způsob života úplně neodpovídá způsobu života, který vedou dlouholetí členové sboru. A tak se stává, že se noví členové cítí jako „marnotratní synové“ ještě před tím, než se mohli zcela zapojit do sborového společenství, a to je pak vede z toho společenství pryč.

Společenství s Kristem (1 Jan 1,3.6.7)

1. Jaký je vztah mezi společenstvím s Pánem Ježíšem a společenstvím s ostatními věřícími? 1 Jan 1,3.6.7

Jeden muž — třicátník, rozvedený — přijal Pána Ježíše a adventní poselství. Byl pokřtěn a připojil se k církvi. Každý týden chodil se svým malým synkem do sboru, ale členové sboru si jich velmi málo všímali. Citové potřeby otce i syna nebyly naplněny. Každý týden přišli a odešli a sotva si jich někdo všiml. Místo, aby je někdo pozval domů a zajímal se o chlapce, byli členy sboru všeobecně přehlíženi. Brzy přestali chodit do sboru a zakrátko ztratili zájem o duchovní věci.

„Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou“ (1 Jan 1,7). Jestliže se netěšíme vzájemnému společenství, někdo z nás nechodí v světle. Chodí členové sboru, kteří si nevšímají potřeb druhých, v světle?

Společenství s Kristem zahrnuje i společenství s druhými, kteří jsou naplněni Duchem. Duch, který přebývá v jednom srdci, je spojen s Duchem v jiném srdci a věřící tak přispívají k vzájemnému štěstí a duchovnímu růstu.

2. Co vše chce s námi Pán Ježíš sdílet? Filip 3,8–11; Žid 10,32–36

Řecké slovo „koinonia“ překládané jako „účast, společenství“ (Filip 3,10 a 1 Jan 1,3.6.7) je v Novém zákoně použito dvacetkrát. Má různé významy, vždy však příbuzné: spojenectví, společenství, blízký vztah, štědrost, spoluúčast, dar, účast, sdílení. Myšlenka „sdílení“ je neoddělitelně spojena s myšlenkou „společenství“. Pán Ježíš sdílí s námi svou spravedlnost, když v něho věříme (Filip 3,9). Chce, abychom měli „účast na jeho utrpení“ (Filip 3,10) — ne proto, že bychom si měli způsobovat utrpení, ale proto, že utrpení a oběť jsou nevyhnutelné, mají-li být zachráněni i druzí. Proto apoštol Pavel chválí ty věřící, kteří sdíleli utrpení s druhými (Žid 10,32.33).

3. Jakým způsobem se projevuje tvé společenství s Kristem? Co vše můžeš s druhými sdílet?

Společenství s věřícími (Filip 2,1–5)

1. Co může vykonat „společenství ducha“ (Filip 2,1) pro křesťanské věřící? Filip 2,1–5

Jeden misionář zjistil, že v části jeho misijního pole se téměř všichni členové církve — jednalo se o stovky lidí — vyměnilo během sedmiletého období. Původní členové nezemřeli, ani se neodstěhovali; mnozí opustili sbor a noví členové je nahradili. Proč? Jeden z důvodů byl, že původním členům nebyla poskytnuta správná péče. Přivést velké množství lidí do církve je jedna věc, avšak poskytnout jim duchovní podporu, aby mohli duchovně růst, je věc podstatně jiná.

Jestliže prakticky uplatníme principy z Filip 2,1–5, každý člen bude přispívat k duchovnímu zdraví svých spoluvěřících. Budeme jednotni v lásce a víře. Zavládne pokora a štědrost. Nikdo se nebude cítit povýšeně před ostatními.

Rada apoštola Pavla ve verši 4 se překládá: „Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ Takovou zkušenost může prožít ten, kdo má mysl Kristovu (verš 5); žije-li Duch svatý v jeho srdci (verš 1).

2. Jaké místo má v životě členů křesťanského sboru vzájemné sdílení? Žid 13,16; 2 Kor 1,3–7

Radu apoštola Pavla nesplníme pouhým dáváním štědrých darů. Lidé mají duchovní a citové potřeby. Lidé touží po přátelství, porozumění, touží po někom, kdo je ochoten jim naslouchat a povzbudit je.

Apoštol Pavel ve vězení děkoval Bohu za jeho povzbuzení, „abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha“ (2 Kor 1,4). Kristova požehnání nemáme přijímat a schovávat jen pro sebe. Bůh nám žehná proto, abychom byli požehnáním pro druhé.

3. Jakým způsobem můžeš být zapojen do budování společenství ve vašem sboru? Co konkrétního můžeš udělat pro své spoluvěřící?

Společenství v malých skupinách (Skut 2,42–47)

1. Z čeho můžeme usuzovat, že Pán Ježíš uznává společenství v malých skupinách? Mat 9,10–13; 18,20; Luk 24,15.32

Pán Ježíš vyučoval dvanáct učedníků tím, že s nimi žil, učil je v soukromí a ukazoval jim, jak učit na veřejnosti. Jednalo se malou skupinku lidí. Bůh sám byl učitelem a spojoval toto malé společenství.

V evangeliích můžeme najít mnoho příkladů, kdy Pán Ježíš navštěvoval domovy lidí a jedl s nimi. Občas přišel na návštěvu do domu Marie, Marty a Lazara v Betanii (Luk 10,38–42); navštívil domov Zacheův (Luk 19,5); jedl v domech celníků a hříšníků (Mat 9,10). Setkávání v malém společenství bylo důležitou součástí Ježíšovy služby. Po svém vzkříšení se Pán setkal s truchlícími učedníky (Luk 24,15.32; Jan 20,19–23), povzbudil je, ujistil a dal jim moc svého Ducha.

2. Jak účinná byla malá společenství, která se vytvořila v rané křesťanské církvi? Skut 1,13.14; 2,42–47; 12,12–16

První křesťané se často scházeli v domech. Ve skutečnosti první sbory byly domácími sbory. (Viz Řím 16,5; 1 Kor 16,19; Kol 4,15.) Věřící společně jedli, sdíleli svá trápení a radosti a dělili se o majetek s těmi, kdo to potřebovali.

Příští týden se budeme zabývat otázkou, jak se společenství v malých skupinkách může stát účinným nástrojem duchovní péče i evangelizace.

Modlitební shromáždění a studium bible jsou velkým požehnáním, když probíhají v malé skupině. Osobní zkušenosti a zájem jeden o druhého poskytují členům takové skupinky citové i duchovní zázemí. Mnoho členů církve, kteří by nikdy nepromluvili ve velkém shromáždění, snadněji otevřou svá srdce v přátelském a domácím prostředí.

3. Stal by ses rád součástí společenství v malé skupině? Co pro to můžeš udělat?

Společenství dávání (2 Kor 8,1–7)

1. Jak apoštol Pavel popisuje štědrost věřících v Makedonii? 2 Kor 8,1–7

V českém ekumenickém překladu zní verš 4: „S velkou naléhavostí nás prosili, aby se směli účastnit této pomoci pro bratry v Judsku.“ Řecký text hovoří o „společenství služby, která byla pro svaté“. Slovo „koinonia“ lze přeložit jako „společenství, příspěvní, sdílení“. Makedonští věřící, přestože byli chudí, horlivě naléhali, aby se mohli zúčastnit pomoci svatým v Jeruzalémě. Toto je typický příklad společenství dávání. Věřící z jedné části světa považují za velkou přednost, když mohou svým vzdáleným spoluvěřícím přispět. Proč? Protože je k tomu vedla milost Boží (verš 1).

2. Co motivovalo Makedoňany, že byli tak štedří? Řím 15,26.27; Filip 4,14.15 Proč bychom měli napodobit jejich štědrost? Řím 12,13; Gal 6,6

Dnešní církve dnes potřebuje společenství dávání. Tisíce věřících adventistů v některých částech světa si nemohou dovolit koupit úkoly sobotní školy a vedení církve nemá peníze, aby jim je zakoupilo. V některých oblastech je nedostatek zpěvníků a biblí. V několika zemích se členové naší církve potýkají s finančními těžkostmi. Pro nedostatek peněz mohou obtížně poskytnout svým dětem vzdělání. Účast členů církve na finanční pomoci jak doma, tak i v zahraničí může velmi ulehčit druhým jejich břemena.

Po celém světě má církve nebývalé možnosti kázat evangelium. Lidé touží slyšet poselství Písma. Bylo by tragické, kdybychom nebyli schopni uspokojit jejich potřeby pro nedostatek finančních prostředků. Modleme se, aby Bůh inspiroval ty, kdo mají možnosti, k tomu, aby podporovali Boží dílo v těchto zemích.

3. Do jaké míry se podílíš na podpoře Božího díla? Jak se můžeš podílet na kázání evangelia tomuto světu?

Společenství služby (Filip 1,3–5)

1. Proč byl apoštol Pavel zvlášť vděčný za dílo, které konali věřící ze sboru ve Filipech? Filip 1,3–5; 4,3

Členové sboru spolupracovali s apoštolem Pavlem při zvěstování evangelia. Společenství služby zahrnuje spolupráci s kazatelem místního sboru. Kazatelé nemohou sami nikdy dokončit Boží dílo. Potřebují pomoc členů sboru při (1) navštěvování nemocných, (2) práci pro mladé, (3) dávání biblických hodin, (4) poskytnutí domova pro studium bible, (5) práci pro blaho našeho okolí.

Například jeden sbor v Kalifornii vede denní centrum pro děti, pekárnu a lékařskou kliniku. Členové sboru úzce spolupracují s kazateli a pomáhají svému městu. Tato evangelizační práce je umožněna právě společenstvím služby. V důsledku toho pak také roste i počet členů církve. Tato nesobecká služba zaujala mnohé lidi, kteří by jinak neměli zájem o náboženství, nebo by sotva navštívili evangelizační shromáždění.

2. Jak se může každý věřící zapojit do společenství služby? Gal 6,2.10

„Každý má sloužit. Má využít všech svých tělesných, morálních a duševních schopností, aby posvěcen Duchem svatým mohl spolupracovat s Bohem. Všichni se mají aktivně a bez výhrad odevzdat do Boží služby. Mají spolupracovat s Ježíšem Kristem při velkém díle pomoci druhým. Kristus zemřel za každého člověka. Každého člověka vykoupil tím, že za něj dal svůj život na kříži. Toto učinil, aby už nikdo nemusel žít bezcílým, sobeckým životem, ale aby žil pro Ježíše, který zemřel za jeho záchranu. Ne všichni jsou povoláni ke kazatelské práci, avšak všichni mají sloužit. Je to urážka Ducha svatého, sloužíme-li jen sami sobě. Práce pro druhé není jen studium knih a kázání. Je to služba.“ (4 BC 1159, komentář Ellen Whiteové)

3. Pomoc druhým, nesení jejich břemen je jemný způsob, jak získat druhé pro Pána Ježíše. Máš radost z takové služby? Proč?

Doporučené studium

Uvažuj o oběti, kterou přinesl Pán Ježíš, aby mohl být ve společenství s námi: Žid 2,14–18. Jakou požehnanou přednost máme? Viz 1 Petr 4,12–14.

V knize Skutky apoštolů si prostuduj str. 197 (v kapitole „Varovné poselství“). „Naše společenství nemá být pouhou záležitostí formy, ale výměnou myšlenek, sdílením každodenních zkušeností, vyjádřením vděčnosti a naší upřímné touhy po božském osvětlení, abychom poznali Boha a Ježíše Krista, kterého poslal. Vzájemné společenství v Kristu posílí duši do životních zkoušek a střetů. Nikdy si nemyslete, že můžete být křesťany a přitom být ve společenství jen sami pro sebe. Každý je součástí velké lidské rodiny a jeho zkušenost je do velké míry určována zkušeností jeho bližních.“ (6 T 362)

Diskusní otázky

1. Mladá žena výstředně oblečená poprvé navštíví tvůj sbor. Jaký postoj k ní zaujmeš?
2. Nově pokřtěný bratr leží v nemocnici. Když ho navštívíš, zjistíš, že kouří. Jak se zachováš?
3. Jsi pozván na oběd k novému členu vašeho sboru. Jídlo obsahuje maso, které nemůžeš s čistým svědomím jíst. Jak bys zdvořile odmítnul, aniž bys hostitelku zahanbil nebo se dotkl jejích citů?

Shrnutí

Jestliže mají noví členové zůstat v církvi, musí být přijati do společenství sborové rodiny. Musí dostat příležitost duchovně růst v závislosti na jejich společenství s Kristem a s ostatními věřícími.

KAŽDÝ MŮŽE SLOUŽIT KRISTU

Skut 20,20; 1 Kor 12. kapitola; Zj 18,1–4

Základní text

„Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.“ (1 Kor 12,27)

Základní myšlenka

Závěrečné vyjití Ducha svatého nastane tehdy, když věřící dovolí, aby Duch použil jejich duchovních darů ke spáse ostatních lidí.

„Velké vyjití Ducha Božího, které osvítí celou zemi jeho slávou [Zj 18,1], nenastane, dokud zde nebudou osvětleni lidé, kteří ze zkušenosti vědí, co znamená spolupracovat s Bohem. Oddáme-li se plně, z celého srdce službě pro Ježíše, Bůh se k tomuto činu přizná nesmírným vyjitím Ducha svatého; k tomu však nemůže dojít, pokud většina [členů] církve nebude spolupracovat s Bohem.“ (ChS 253)

„Kdyby všichni toužili, byli by všichni naplněni Duchem [Efez 5,18–20]. Kde lidé málo dbají na potřebu Ducha svatého, tam se objevuje duchovní vyprahlost, duchovní tma, duchovní úpadek a smrt. Kde se mysl zabývá věcmi méně významnými, tam se nedostává božské moci, jež je nezbytná pro vzrůst a rozkvět církve a jež přináší s sebou všechna ostatní požehnání, ač se nabízí v neomezeném množství.“ (Skutky apoštolů, str. 35)

Duchovní dary jsou pro všechny (1 Kor 12,1–26)

- 1. Co jsou to duchovní dary? Proč je Bůh dává? Uveď duchovní dary, o kterých se zmiňuje 1 Kor 12,4–11.**

Duchovní dary jsou zvláštními dary, které Duch svatý uděluje věřícím. (Srovnej s Řím 12,3–11; Efez 4,7–16; 1 Petr 4,9–11.) Duchovní dary nejsou totéž co talent, který má člověk od narození, nebo který se vyvinul během jeho života. Přesto duchovní dary posilují přirozený talent, takže věřící může konat pro Krista dané dílo. Pán používá lidi s různými talenty a vlastnostmi a dává jim své duchovní dary, aby je použili pro duchovní stavbu — křesťanskou církev.

Někteří obdrželi zvláštní moudrost, jiní poznání nebo víru. Každý věřící má samozřejmě jistou míru moudrosti, poznání a víry. Apoštol Pavel však hovoří o dodatečném daru, který zahrnuje zvláštní schopnosti, s jejichž pomocí může Boží lid přispět k budování Božího království. (Srovnej s Řím 12,3–8.)

- 2. Jaký postoj by měli mít členové církve k sobě navzájem bez ohledu na to, jaký duchovní dar nebo dary obdrželi? 1 Kor 12,12–26**

Každý věřící má jinou osobnost, jiné talenty i jiné duchovní dary. Církev — podobně jako lidské tělo — je složena z mnoha životně důležitých součástí. Jestliže jedna část neplní Bohem danou funkci, pak trpí celé tělo. Duchovní život církve a její evangelizační úsilí závisí na každém věřícím; každý člen církve má používat dary, které mu udělil Duch svatý.

- 3. Jaký je tvůj duchovní dar? Jedině Duch svatý ti to může sdělit. Lidské názory jsou často pomoci, nejsou však neomylné. Bůh ti ukáže tvůj dar, když se budeš modlit a když se oddáš jeho službě. Duch svatý uschopňuje ty, kdo touží pracovat pro druhé. Tvé zvláštní obdarování se stane zřejmým, když se zapojíš do služby pro druhé.**

Úloha kleriků (1 Kor 12,27–31)

1. Které z duchovních darů uvedených apoštolem Pavlem uschopňují člověka pro kazatelskou práci v církvi? 1 Kor 12,27–31; Řím 12,3–8

Apoštol Pavel nerozlišuje mezi duchovními dary pro kleriky a duchovními dary pro laiky. Během tohoto čtvrtletí jsme se již postavením kleriků a laiků v církvi zabývali; klerikové jsou součástí Božího lidu, nejsou od něho odděleni, ani mu nadřazení. Některé duchovní dary jsou však určeny pro zvláštní službu, kterou vykonávají duchovní vedoucí církve: apoštolové, proroci, evangelisté, kazatelé, učitelé, lidé mající dar uzdravování a administrátoři.

2. Jaký je účel darů, které obdrželi tito duchovní vůdcové? Efez 4,11–16

Není účelem, aby klerikové konali všechnu práci, zatímco laikové budou odpočívat v duchovní nečinnosti. Bůh dává dary, „aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby — k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Efez 4,12.13). Ti, kdo obdrželi zvláštní dary, mají připravovat členy církve ke službě. Dary, které mají klerici, mají sloužit k vzdělávání druhých, aby i oni používali své dary.

Služba je dílo celé církve — ne pouze kleriků. Výsledkem služby je duchovní růst církve, kdy se každý člen církve podobá Kristu. Výsledek však sahá ještě dále. Když členové církve zapojí své dary do služby, klerikové budou mít více času, aby splnili své poslání — vzdělávání svatých a evangelizaci oblastí, kde dosud lidé neznají Krista. „Místo, aby nechali kazatele pracovat pro sbory, které již znají pravdu, měli by členové [těchto] sborů říci svým služebníkům: 'Běžte a pracujte pro duše, které hynou v temnotě. My sami se postaráme o službu církve.'“ (Ev 382)

3. Cítíš, že máš dary potřebné pro službu? V jaké službě by byl tvůj dar nejlépe využit?

Evangelizace v malých skupinách (Skut 20,20)

1. Co se z následujících textů dozvídáme o malých skupinách křesťanů?

Skut 16,40

Skut 20,20

1 Kor 16,19

Kol 4,15

„Tvoření malých skupin jako základen křesťanské práce mi představil ten, který se nemýlí. Jestliže má sbor mnoho členů, ať utvoří malé skupiny a ty pracují nejen pro členy církve, ale také pro nevěřící.“ (Ev 115)

„Při takových příležitostech, jako jsou naše výroční stanová shromáždění, nikdy nesmíme ztratit ze zřetele příležitost vyučovat věřící, jak mohou konat praktické misijní dílo tam, kde bydlí. V mnoha případech by bylo dobře vybrat některé lidi a svěřit jim péči o různá odvětví výchovného díla při těchto shromážděních.“ (9 T 82.83)

„Ať se učitelé v našich školách věnují v neděli misijnímu dílu. Ať spolu se svými studenty pořádají shromáždění pro ty, kdo neznají pravdu. V neděli lze vykonat mnoho práce, pro Pána. Lze také konat dílo [evangelizace] dům od domu. Je možné pořádat shromáždění pod širým nebem nebo na venkově.“ (CT 551)

Malé skupiny mohou být účinným nástrojem evangelizace. Skupiny, které se osvědčily nejlépe, jsou: (1) modlitební skupina; (2) skupina biblického studia; (3) výchovná skupina; (4) podpůrná skupina; (5) misijní skupina; (6) domácí skupina.

2. Už jsi se modlil k Bohu, aby ti ukázal, jaký úkol ti svěřil?

Sobotní škola a evangelizace (Řím 15,1–6)

1. Jak můžeme myšlenky následujících textů vztáhnout na sobotní školu a její cíle?

Skut 16,13–15

Řím 15,1–6

Žid 3,13

Žid 4,11.12

Žid 10,23–25

„Bylo to roku 1852 — osm let poté, co se vytvořila první skupina adventistů světicích sobotu (ve Washingtonu, ve státě New Hampshire), — kdy se začalo dílo sobotní školy... V té době se vedoucí zaměřovali na utvrzení členů církve v pravdě.“ (10 BC 1122)

Od té doby se sobotní škola rozšířila po celém světě a věřící se jejím prostřednictvím mohou pravidelně setkávat a vzájemně duchovně povzbuzovat. Povšimni si hlavních cílů sobotní školy, jak nám je představuje inspirovaná dílo Ellen Whiteové Rady pro práci v sobotní škole (CSW):

1. Malé skupiny biblického studia jako prostředky duchovní výchovy.
2. Vzdělávání věřících a inspirace k evangelizační práci.
3. Možnost představit naši víru těm návštěvníkům, kteří nejsou adventisty s.d.
4. Vedení členů sobotní školy k modlitbě a podpoře misijního díla církve ve světě.

5. Vzájemné povzbuzení věřících, kteří mají zájem jeden o druhého i o své nevěřící přátele; vytvoření skupiny, která se navzájem duchovně podporuje. Věřící mohou sdílet své starosti i radosti.

Při organizování a vedení sobotní školy lze uplatnit různé metody. Jednou z nich, která je v některých oblastech evangelizačně velmi úspěšná, je program tříd sobotní školy nového typu, tj. program malých tříd, které současně pracují jako evangelizační skupiny.

Druhé letnice (Zj 18,1–4)

1. Za jakých podmínek můžeme obdržet Ducha svatého (raný a pozdní déšť)? Viz následující texty:

1. Skut 1,14; Zach 10,1

„Někdy se zdá, že nastaly vhodné podmínky pro bohaté vylití deště milosti. Bůh sám však musí přikázat, aby začal padat déšť. Proto bychom neměli přestávat v usilovných prosbách... Musíme se modlit, aby Bůh otevřel zřídlo vody života.“ (TM 509)

2. Skut 2,38.39; 3,19

„Dnes musíš být očištěnou nádobou, abys byl připraven pro nebeskou rosu, pro pozdní déšť; neboť pozdní déšť přijde a Boží požehnání naplní každou duši, která je očištěna od vší poskvrny.“ (Ev 702)

3. Skut 4,32

„Povšimni si, že to bylo poté, co se učedníci dokonale sjednotili a přestali usilovat o přední postavení, kdy byl vylit Duch svatý. Učedníci byli v souladu, odložili všechno, co je dělilo.“ (8 T 20)

4. Skut 1,8; 22,15

„Učedníci pocítovali svůj duchovní nedostatek a prosili Pána o svaté pomazání, jež by jim dalo schopnost pracovat na záchraně duší... Leželo na nich břímě záchrany lidí.“ (Skutky apoštolů, str. 26)

2. Jakým způsobem bude dokončeno Boží dílo na zemi? Zj 18,1–4

„Anděl, který vyhlásí třetí andělské poselství, osvítlí zemi svou slávou... Toto hnutí se bude podobat hnutí, jež se zrodilo o letnicích. Jako byl dán 'raný déšť' ve vylití Ducha svatého na počátku apoštolské doby, aby způsobil vzklíčení drahocenného semene, tak bude dán 'pozdní déšť' na konci dnů, aby úroda uzrála.“ (Vítězství lásky Boží, str. 435)

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty, které se týkají zaslíbeného vylití Ducha svatého: Joel 2,23; 3,1–5 [2,28–32 kral.]; Oz 6,3; 10,12; Jan 14,16–23.26; 16,7–15; Luk 24,49. Máš-li možnost, prostuduj si v knize Svědectví pro kazatele kapitolu „Modli se za pozdní déšť“ (TM 506–512).

„Jako rosa a déšť jsou dány, aby semeno vzklíčilo a pak dozrálo ke žni, tak je dán Duch svatý, aby podporoval postupný proces duchovního růstu. Zrání úrody představuje zakončení díla Boží milosti v člověku. Prostřednictvím Ducha svatého se má obraz Boží povahy zapsat do lidského povahy. Musíme být cele proměněni do podoby Kristovy.

Pozdní déšť, při kterém dozrává pozemská úroda, představuje duchovní milost, která připravuje církev na příchod Syna člověka. Nepřijde-li raný déšť, nebude ani život; rostlina nevzklíčí.“ (TM 506)

Diskusní otázky

1. Může se stát tvoje třída sobotní školy evangelizační skupinou? Pokud ano, jakým způsobem můžete realizovat svůj evangelizační program?
2. Jaké další skupiny můžete ve svém sboru vytvořit? Jsi ochoten nabídnout svůj domov pro jednu z takových skupin?
3. Jakým způsobem můžeš využít svůj duchovní dar ve skupině, kam patříš?
4. Máš sousedy nebo přátele, kteří by mohli mít zájem o setkávání se u tebe doma? Jak můžeš vytvořit takovou skupinu?
5. Jaký je vztah mezi darem pozdního deště a používáním duchovních darů? Můžeme obdržet pozdní déšť, jestliže své duchovní dary nyní nepoužíváme?

Shrnutí

Každý člen církve má přinejmenším jeden duchovní dar — může sloužit. Jestliže bude každý člen církve ochoten použít svůj dar pro Ježíše Krista, nastane velké oživení. Jeden ze způsobů, jak využít duchovní dary, jsou malé skupiny, ve kterých věřící studují bibli, svědčí o Kristu, vzájemně se setkávají a podporují.

Západ slunce 17.58

KŘESŤANSKÉ SVĚDECTVÍ V DĚJINÁCH

Zj 2,1–3,22

Základní text

„Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.“ (Zj 2,5)

Základní myšlenka

Ihned po smrti Pána Ježíše a po jeho vzkříšení církve věrně svědčila světu o Ježíši Krstu; v dnešní době by věřící měli jednat podobně.

V apoštolské době byli křesťané naplněni Duchem svatým a toužili představit světu povahu Pána Ježíše. Ježíšova oběť, spravedlnost, spasení a Ježíšův zaslíbený návrat byly ve středu pozornosti křesťanských věřících a formovaly jádro jejich poselství.

Jak čas běžel a Pán Ježíš se nevracel, křesťané začali vysvětlovat evangelium podle svých filozofických názorů. Novozákonní poselství bylo zatemněno a výsledkem bylo odpadnutí. Reformace 16. století začala postupný proces nápravy, kterému se však některé církve bránily, neboť nebyly ochotné plně přijmout ideály apoštolské církve. Adventní hnutí je znovuoživením těchto ideálů a chce celému světu představit pravé evangelium. Duchovní oživení v církvi ostatků je odpovědí na všeobecný duchovní úpadek křesťanské církve.

Svědectví v apoštolské době (Zj 2,1–7)

1. Jaký postoj k svědecké službě zaujali první křesťané? Zj 2,2,3

Filip 1,3–7

Kol 1,3–8

Pán Ježíš připomíná ve svém poselství Janovi na ostrově Patmos věrnost církve v Efezu (Efez 1,15) a dává ji za příklad věrnosti prvoapoštolské církve. První křesťané chápali evangelium jako zvěst o smrti a vzkříšení Pána Ježíše (1 Kor 15,1–4) a jako zvěst o duchovní proměně, kterou mohou prožít všichni věřící (Gal 2,16; 3,1–3; Kol 1,27; Efez 3,14–21). Toto poselství bylo zvěstováno veřejně i v soukromí s takovou horlivostí, že evangelium bylo přineseno mnoha národům během jedné generace.

„V každém městě postupovalo dílo vpřed. Lidé se obraceli na víru a pak cítili, že musí vypravovat o neocenitelném pokladu, jehož se jim dostalo. Nemohli si dopřát klidu, dokud světlo, jež osvítilo jejich mysl, nezasvitne druhým.“ (Skutky apoštolů, str. 379)

2. Jaké obtíže, které hrozily oslabit účinnost křesťanského svědectví, nastaly v prvokřesťanské církvi? Zj 2,2,4–6

Církev byla znepokojována falešnými apoštolý — rádoby vůdci, kteří tvrdili, že jim Bůh dal zvláštní poselství pro církev. Ve skutečnosti však byli vedeni touhou po osobní slávě (verš 2). Mimoto byla církev postižena vlivem nevěrných členů zvaných „Nikolaité“ (verš 6). Tito jsou později ztotožněni s Balaámovým odpadnutím (verše 14.15). Stejně jako Balaám byli tito lidé vinni hříchem závisti, pokrytectví, modlářství a nemorálnosti. (Viz 4 Moj 22.–24. kapitola.) První láska věřících se začala vytrácet.

3. Jaké vlivy v církvi ohrožují dnes účinnost jejího svědectví?

Svědectví v poapoštolské době (Zj 2,8–17)

1. Jakým způsobem také svědčili křesťané v poapoštolské době? Zj 2,8–11

Křesťané 2. a 3. stol. po Kr. byli v mnoha případech chudí, pokud jde o světské bohatství. Museli vydávat svědectví o Pánu Ježiši v době, kdy křesťanství bylo považováno za nezákonné náboženství. Trpěli pronásledováním ze strany římské říše i od místních nepřátel.

Období církevních dějin, které představuje církev ve Smyrně, je obdobím poapoštolské církve v době od konce 1. stol. až do konce pronásledování za císaře Diokleciána. Výnosy císaře Diokleciána, které se týkaly pronásledování křesťanů, byly uplatňovány po dobu 10 let (v letech 303–313 po Kr.). (Viz Zj 2,10: „budete mít souzení po deset dní“.)

„Utrpení, jež podstupovali, sblížovalo křesťany navzájem a přibližovalo je k jejich Vykupiteli. Příklad jejich života a svědectví jejich smrti byly trvalým důkazem pravdy a dokonce tam, kde se to dalo nejméně očekávat, opouštěli satanovi poddaní službu u satana a vstupovali pod prapor Kristův.“ (Vítězství lásky Boží, str. 32)

2. Za jakých podmínek křesťané vydávali svědectví o Kristu během 4. a 5. stol. po Kr.? Zj 2,12–17

Období církevních dějin, které představuje církev v Pergamu, začalo Konstantinovým ediktem milánským (roku 313 po Kr.), kterým zrovnoprávnil křesťanství s ostatními náboženstvími v římské říši. V této době bylo populární stát se křesťanem, neboť sám císař Konstantin se prohlásil za křesťana. V následujícím období (313–538 po Kr.) začala narůstat moc papežského systému. V této době také církev přijala mnohé nauky, které pokrývaly biblické učení. V době pronásledování bylo těžké svědčit o Kristu, ještě těžší však bylo vydávat svědectví v době, kdy bylo křesťanství oblíbené a zkvétalo. (Viz Vítězství lásky Boží, str. 37.38.)

3. Jak ovlivňuje popularita a materialismus dnešní církve? Jakým způsobem by se církev měla těmto vlivům bránit?

Svědectví v období středověku (Zj 2,18–29)

1. Jaké povzbuzení dal Pán Ježíš svým věrným následovníkům, kteří žili v nejtemnějším období církevních dějin? Zj 2,18.19.24–28 Jaké varování dal těm, kdo odmítali biblickou pravdu? verše 20–23

Církev v Thyatirech představuje křesťanskou církev v období 538–1517. V této době došlo ke spojení církve a státu. Z Evropy se stala „křesťanská republika“. I když si státy zachovaly národní nezávislost, byly podřízeny oficiální státní církvi. Církev byla v náboženských věcech nadřazena světským vládcům a ti uváděli do praxe její výnosy.

Přestože i v tomto období lidé studovali Písmo, velkému množství věřících byl zabráněn přístup k biblí. Lidé byli nuceni přijímat oficiální výklad Písma a náboženské tradice. Kněží zaujali místo Ježíše Krista jako Prostředníka mezi Bohem a člověkem, a tak se oddělení kleriků od laiků stalo běžnou a přijímanou církevní praxí. Klerikové byli považováni za nadřazenou duchovní třídu. Obyčejní členové církve přijímali jejich výklady a vysluhování svátostí se považovalo za nezbytné pro spásu člověka.

Mnozí lidé však odmítali přijmout požadavky oficiální církve a bez ohledu na následky studovali Písmo a svědčili o Kristu. Jednou z takových skupin byli valdenští. V různých zemích Evropy vydávali své svědectví — někdy tajně, někdy veřejně. Přestože byli krutě pronásledováni, uchovali si svoji oddanost Kristu a jeho Slovu a prokázali, že tělesné utrpení nemusí člověka duchovně zlomit. (Viz kapitola „Obrana víry v horách“ v knize Vítězství lásky Boží, str. 46–58.)

Jan Viklef (asi 1330–1384), „jitřenka reformace“, se statečně zastával pravdy v Anglii a vzdělával skupinu věřících, kterým se říkalo lollardi. Ti rozšiřovali opisy bible, kterou Viklef a jiní přeložili do angličtiny, a přivedli mnohé k Písmu a jeho pravdám.

Podobně i Jan Hus (asi 1372–1415) a jeho stoupenci, ovlivnění Viklefovým učením, kázali v Čechách ve 14. století o spase v Ježíši Kristu. Jan Hus byl upálen roku 1415, ale jeho svědectví a svědectví jeho následovníků nemohlo být umlčeno.

Svědectví v době reformace (Zj 3,1–6)

1. Co mařilo křesťanské svědectví věřících, kteří žili v období církevních dějin představované církví v Sardách? Zj 3,1–3

Církev v Sardách představuje přechodné období v dějinách křesťanské církve — od počátku reformace 16. stol. (1517) do začátku moderní doby (1798). Vlivem reformace byla zlomena moc středověké státní církve v mnoha zemích Evropy. V některých zemích však zůstala moc církve netknutá až do konce 18. stol.

Velcí evropští reformátoři 16. stol. — Luther, Kalvín, Zwingli — a přední angličtí reformátoři — Cranmer, Latimer, Ridley — učili o spáse skrze víru v Ježíše Krista. Odmítali středověké pojetí lidských skutků jako prostředků spásy. Za jediný prostředek záchrany považovali Kristovu milost. (Viz Efez 2,8–10.)

Naneštěstí nebyli reformátoři a jejich pokračovatelé věroučně a duchovně jednotní. Protože se protestantská církev začala třístit na jednotlivé směry, účinnost křesťanského svědectví byla vážně oslabena. Bůh se na věřící reformační a poreformační doby obrátil s poselstvím: „Vím o tvých skutcích — podle jména jsi živ, ale jsi mrtev“ (Zj 3,1). Duchovně mrtvá církev nemůže oslovit a získat druhé pro Krista. Vede nekonečné teologické spory, ale její svědectví pro Krista je nepatrné.

2. Jaké řešení nabízí Pán Ježíš na duchovní a evangelizační nečinnost? Zj 3,4–6

Jedině Kristova spravedlnost přijatá vírou je lékem pro duchovně nemocnou církev. Když přijímáme Kristovu dokonalou spravedlnost — to, že nám je připočtena (Řím 4,22–25) a udělena Duchem svatým (Řím 8,9.10) —, získáváme moc a touhu stát se skutečnými svědky Pána Ježíše.

3. „Poselství o Kristově spravedlnosti má zaznít po celé zemi a připravit cestu Páně. Toto je Boží sláva, která zakončí dílo třetího anděla.“ (6 T 19)

Svědectví v moderní době (Zj 3,7–22)

1. Jaké zvláštní povzbuzení dal Pán Ježíš prvním adventistům na počátku moderních dějin církve? Zj 3,7–13

Po francouzské revoluci ke konci 18. stol. některé země Evropy přijaly myšlenku odluky církve od státu. Nově vzniklé nezávislé Spojené státy americké tento princip také přijaly. Poselství o spáse skrze víru v Ježíše Krista společně s ohlašováním jeho druhého příchodu bylo v této době zvěstováno s novým úsilím. V první polovině 19. stol. došlo k takovému rozmachu misijní a evangelizační činnosti, jakého nebylo lidstvo svědkem od dob prvoapoštolské církve.

V tomto období žili a působili Joseph Wolff a William Miller. (Viz kapitolu „Náboženské probuzení světa“ v knize Vítězství lásky Boží, str. 255–268.) První adventisté horlivě očekávali brzký příchod Ježíše Krista. To dávalo jejich poselství zvláštní moc.

2. Jaké duchovní nebezpečí se objevilo ve vznikající církvi ostatků po zklamání v roce 1844? Jaké řešení dává bible? Zj 3,14–22

Duchovní vlažnost oslabuje evangelizační úsilí. V některých částech světa církev zpohodlněla a stává se netečnou. Středověké pojetí kleriků jako duchovně nadřazené třídy přispívá k poměrně pasivě laických členů církve. Evangelizační práce je většinou ponechána na kazatelích nebo evangelistech, zatímco mnozí členové ji sledují jen jako nezúčastnění diváci.

„Oživení a reformace se musí odehrávat pod vedením Ducha svatého. Oživení a reformace jsou dvě různé věci. Oživení označuje obnovu duchovního života, probuzení moci mysli a srdce a vzkříšení z duchovní smrti. Reformace znamená reorganizaci, změnu v myšlení a teorii, ve zvycích a praxi. Reformace nepřinese dobré ovoce spravedlnosti, pokud nebude propojena s duchovním oživením.“ (1 SM 128)

3. Co lze udělat pro to, aby tvůj sbor prožil oživení a reformaci?

Doporučené studium

Jak se následující texty vztahují k jednotlivým částem poselství pro laodicejskou církev (Zj 3,18)?

„Zlato ohněm přechištěné“: 1 Petr 1,7–9.18.19; Gal 5,6

„Bílý šat“: Zj 3,4; 19,7.8; Gal 3,26.27; Filip 3,7–11

„Mast k potření očí“: Efez 1,17.18; 3,16–19; 1 Jan 2,27; 4,13; kapitola „Poslední poselství Boží“ v knize Vítězství lásky Boží, str. 430–436

„Služebníci Boží s osvětlenou tváří zářící svatým nadšením budou spěchat z místa na místo, aby všude ohlásili poselství z nebes. Tisíce hlasů bude šířit výstrahu po celé zemi. Budou se dít divy, nemocní budou uzdraveni, znamení a zázraky budou provázet věřící...

Poselství nebude šířeno ani tak uváděním důkazů jako hlubokým přesvědčováním Duchem Božím... Paprsky světla nyní pronikají všude, pravdu lze jasně vidět a upřímní synové Boží lámou pouta, která je drží.“ (Vítězství lásky Boží, str. 436)

Diskusní otázky

1. Proč bylo evangelizační úsilí prvních křesťanů tak úspěšné? Jak můžeme použít jejich evangelizační metody v dnešní době?
2. Jaký je vztah mezi pochopením evangelia a evangelizačním úsilím? Jak bys z dějin církve vysvětlil vztah mezi poselstvím a misíí?
3. Jak se — na základě biblických proroctví — projeví zkušenost středověké církve v dnešní moderní době? Jak by se měli v takové situaci zachovat věrní Boží svědkové?

Shrnutí

Dějiny křesťanské církve ukazují, že úspěch evangelizační práce vždy souvisel s duchovním stavem křesťanů. Nevěra a odpadnutí od biblických pravd vyústily do neschopnosti hlásat evangelium tak, jak to činil Pán Ježíš. Jestliže se v dnešní církvi spojí čistota víry s evangelizačním nadšením, pak se členové církve sjednotí, aby splnili Ježíšovo pověření.

JEŽÍŠOVO POSLEDNÍ POSELSTVÍ TOMUTO SVĚTU

Zj 14. kapitola

Základní text

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“
(Zj 14,6)

Základní myšlenka

Posláním Kristovy církve ostatků je celosvětové hlásání evangelia. Zvláštní poselství evangella pro poslední dobu je obsaženo v poselství tří andělů ve Zj 14,6–12.

Ježíšovo poslední poselství tomuto světu nacházíme ve Zj 14. kapitole; tuto kapitolu lze přirozeně rozdělit na tři části. První část (verše 1–5) popisuje ty, kdo přijali Boží pečeť poslední doby a stojí před Božím trůnem v nebesích. Druhá část (verše 6–13) se vrací do doby před druhým příchodem Pána Ježíše. Tato část předkládá poselství, které musí věřící přijmout, mají-li být zapečetěni. Třetí část (verše 14–20) předpovídá druhý příchod Ježíše Krista, při kterém budou zapečetění věřící přeneseni do nebes a ti, kdo přijali znamení šelmy, budou zničeni.

Ti, kdo přijímají trojandělské poselství a na modlitbě a při studiu Písma mají úzké společenství s Ježíšem, budou mezi těmi, které si Pán vezme s sebou do nebes při svém příchodu. Jako svědkové Kristovi bychom měli spolupracovat s Pánem Ježíšem při duchovní přípravě těch, kteří se s ním chtějí setkat při jeho druhém příchodu.

Odměna pro ty, kdo přijali Boží pečeť (Zj 14,1–5)

- 1. Kde títo zapečetění věřící stojí? Zj 14,1.3 (Srovnej se Zj 15,2–4.) Kdy dojde k zapečetění 144 000? Zj 6,17–7,3 Co je onou pečetí, kterou přijali? Zj 14,1**

Ve vidění Jan spatřil zapečetěné věřící, kteří stáli „na hoře Sión“ (Zj 14,1). Hora Sión je v nebesích: „Vy stojíte před horou Siónem... nebeským Jeruzalémem“ (Žid 12,22; srovnej se Zj 7,15). Zj 14,1–5 popisuje obraz radosti v nebi po druhém příchodu Ježíše Krista. (Viz Jan 14,1–3.)

Věřící, kteří žijí v poslední době, budou zapečetěni před druhým příchodem Ježíše. Zj 7,1–3 hovoří o tom, že pečeť Boží bude dána před tím, než budou ničivé větry uvolněny před druhým příchodem Ježíše Krista.

Pečeť, kterou přijímá 144 000, je dar Boží povahy, která je jim udělena Duchem svatým. „Mají na čele napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce“ (Zj 14,1; srovnej se Zj 3,12; 22,4). Boží jméno a Kristovo jméno jsou symbolem jejich dokonalé povahy. (Viz Žalm 8,2; 18,50.) Ježíšův lid přijme jeho povahu prostřednictvím daru Ducha svatého. (Viz Efez 3,16–19; Gal 2,20; 1 Jan 3,7.) I když Duch svatý působil na věřící ve všech dobách, bude dán ve zvláštní míře těm, kdo budou na konci věků zapečetěni, neboť potřebují zvláštní moc, aby mohli obstát před „šelmou a jejím obrazem“ (Zj 13,11–18).

- 2. Jakou povahu musí mít ti, kdo mají přijmout Boží pečeť? Zj 14,4.5**

Zapečetění věřící nepřijali falešné náboženství. „Neporušili svou čistotu se ženami“ (verš 4). Zlá, padlá žena představuje v proroctví falešné náboženství (Zj 17,4.5). Zapečetění věřící jsou upřímní, čistí a duchovně bez poskvrny (Zj 14,5), protože v jejich srdcích vládne Pán Ježíš. Proto jsou také při vyšetřujícím soudu jejich jména ponechána v knize života (Zj 3,5; Dan 12,1).

- 3. Jak se duchovně připravuješ na přijetí Boží pečeti? Pomáháš i druhým při jejich přípravě na tuto zkušenost?**

Co je poselstvím prvního anděla? (Zj 14,6.7)

1. Jaké jsou čtyři hlavní prvky poselství první anděla? Zj 14,6.7

Co je to „věčné evangelium“? Evangelium je dobrá zpráva o tom, že Pán Ježíš zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen z mrtvých (1 Kor 15,1–4). Evangelium také zahrnuje radostnou zvěst o tom, že Pán Ježíš působí v náš prospěch v nebeské svatyni, a proto mohou být všechny naše hříchy odpuštěny (Skut 13,38.39; 1 Tim 2,5; 1 Jan 2,1). Součástí evangelia je poselství o tom, že Kristova dokonalá spravedlnost je nám připočtena (Řím 4,22–25) a také udělena Duchem svatým (1 Jan 3,24; Kol 1,27; Gal 3,3). Evangelium oznamuje světu, že Pán Ježíš opět přijde, aby dal nesmrtelnost svému věrnému lidu a přenesl jej do svého nebeského království (Mat 24,13.14).

2. Které tři pravdy zvěstuje první anděl? Jak se tyto pravdy vztahují k výše uvedenému popisu evangella? Zj 14,7

Jak můžeme vzdát čest a slávu Bohu, který má nekonečnou slávu? Pán Ježíš vzdal svému Otci slávu tím, že žil životem služby a oběti a trpěl na kříži (Jan 17,4). Každý věřící má svědčit o Pánu Ježíši svojí povahou, která odráží slávu Kristovy povahy (Jan 17,22.23).

Jaký význam má výrok „nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7)? Tento výrok je součástí „věčného evangelia“ (verš 6). Onen soud se odehrává před druhým příchodem Pána Ježíše, protože celému světu je před Kristovým příchodem kázáno evangelium. Dan 7,9–14 popisuje soud v nebesích před tím, než Bůh zničí své nepřátele a ustanoví nebeské království (verše 26.27). Při tomto soudu je věrný Boží lid osvobozen (Dan 7,22) a jejich jména jsou ponechána v knize života (Dan 12,1; Zj 3,5; 19,7.8).

Slavíme-li Boží sobotu jako památník jeho stvořitelského díla, uctíváme toho, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7; srovnej s 1 Moj 2,1–3; 2 Moj 20,8–11; 31,31).

3. Jak můžeš tuto radostnou zprávu z poselství prvního anděla představit druhým lidem?

Co je poselstvím druhého anděla? (Zj 14,8; 18,1–4)

- 1. Která mocnost moderní doby je označována termínem „Babylón“? Srovnej Zj 14,8 s 1 Moj 10,8–10; 11,1–9; Iz 13,1–11.**

Starověký Babylón, který založil Nimrod, se stal symbolem duchovního zmatku a odmítání Boha. Novobabylónská říše, založená Nabuchodonozorem ke konci 7. stol. př. Kr., třikrát napadla Palestinu (605, 597, 586 př. Kr.), vzala Boží lid do zajetí a nakonec zničila Jeruzalém. Médové a Peršané pod vedením Kýra Velikého dobyli Babylón v roce 539 př. Kr. (Viz Iz 44,28–45,6.)

Kniha Zjevení odkazuje na dějinné události konce 7. stol. a počátku 6. stol. př. Kr. jako na příklady událostí, které nastanou ke konci světových dějin. Moderní Babylón je falešný náboženský systém posledních dnů, ze kterého chce Bůh vyvést ty, kdo chtějí sloužit Bohu. Babylón je živý a mocný systém; pokud se Boží lid nechce stát jeho duchovním zajatcem, musí se přimknout k Pánu Ježíši. „Babylón“ (Zj 14,8) zahrnuje spojení tří duchovních proudů poslední doby (papežství, odpadlý protestantismus a spiritismus), které stojí proti Boží pravdě a Božímu lidu. (Viz Zj 13. kap.; 16,13.) Jakákoli církev, která učí nebiblické nauky, je součástí moderního „Babylóna“.

- 2. Které poslední varování týkající se Babylóna bude nést Boží lid tomuto světu? Zj 18,1–4**

„Přijde doba, kdy ti, kteří Boha milují nade vše, nebudou moci být déle ve spojení s těmi, kteří budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat“ (2 Tim 3,4.5).

Zjevení 18 poukazuje na dobu, kdy po zavržení trojího varovného poselství ze Zjevení 14,6–12 dosáhne církev stavu, který předpovídá druhý anděl a kdy Boží lid, jenž bude stále v Babylóně, bude vyzván, aby se od církve oddělil. Toto poselství bude posledním, jehož se kdy světu dostane.“ (Vítězství lásky Boží, str. 279.280)

- 3. Myslíš si, že to pomůže, když členům druhých církví sdělíš, že jsou součástí „Babylóna“? Jakým způsobem je můžeš přesvědčit, že se mají připojit k církvi ostatků?**

Co je poselstvím třetího anděla? (Zj 14,9–12)

Zj 14,9 lze parafrázovat: „Kdokoli uctívá Boha podle toho, jak určuje 'Babylón', nebude zachráněn.“ Termín „šelma“ v této kapitole se vztahuje na šelmu ze Zj 13,1–10. Toto zvíře je symbolem středověkého a moderního papežství. Období 42 prorockých týdnů (Zj 13,5) nebo 1260 dnů symbolizuje 1260 let papežské nadvlády (538–1798 po Kr.). Smrtelné zranění (Zj 3,3), které utřilo papežství v Evropě ke konci francouzské revoluce, se během 20. století postupně uzdravuje.

„Obraz“ (socha) šelmy je vytvořen druhou šelmou ze Zj 13,11–18. Jedná se o moderní kopii středověkého spojení církve a státu, které bude nutit celému světu svůj vlastní, člověkem vytvořený, způsob bohoslužby. Ve středu tohoto bohoslužebného systému stojí „znamení“ šelmy (Zj 13,16,17), nejvýznamnější znamení papežského náboženství. Znamením Boží autority je sobota sedmého dne (2 Moj 20,8–11; 31,31). Typickým znamením papežské autority je pravý opak — zachovávaní neděle. Na základě Zjevení 13. kap. máme za to, že moderní církve spojené s papežstvím budou požadovat, aby světské vlády na celém světě schválily a uplatňovaly jejich náboženské zákony. Každý, kdo přijme tyto náboženské výnosy místo Božího zákona, přijme tím i znamení šelmy; taková věřící však budou Bohem vyňati ze spasení.

1. Jaké charakteristické znaky má Boží lid, který odmítá šelmu, její obraz a její znamení? Zj 14,12

Písmo učí, že ti, kdo mají víru, jsou spaseni Boží milostí. (Viz Efez 2,8–10.) Skutky nejsou prostředkem, kterým můžeme dosáhnout záchrany. (Viz Řím 3,20–24.) Jsou však přirozeným a nevyhnutelným důsledkem víry v Krista a projeví se poslušností všech Božích příkázání. (Viz Řím 3,31; 7,7; 8,3,4; Jak 2,10–12.)

2. Jakým způsobem můžeš představit varování třetího anděla, aby v něm jasně zaznělo evangelium, dobrá zpráva?

Úroda dozrála, nastává žeň (Zj 14,14–20)

1. Jakým symbolem je představena záchrana věřících při druhém příchodu Ježíše Krista? Zj 14,14–16

Syn člověka — Ježíš Kristus — má ve své ruce srp a přichází, aby začal žeň. Tento popis nám připomíná Ježíšovo podobenství o pšenici a pleveli (Mat 13,24–30). Pán Ježíš popsal, jak věrní i nevěrní v církvi rostou spolu „až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly“ (Mat 13,30).

Když Pán Ježíš toto podobenství vysvětloval, prohlásil: „Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé“ (Mat 13,39). Pšenice představuje spravedlivé, kteří jsou vzati do nebe při Ježíšově druhém příchodu. Tehdy budou spravedliví, kteří zemřeli, vzkříšeni a přeneseni do nebe spolu s živými spravedlivými. (Viz 1 Tes 4,16–18.)

2. Jakým živým obrazem je představeno zničení bezbožných? Zj 14,17–20

„Obraz žně a vinobraní je vzat ze starověké Palestiny; zemědělský rok zahrnoval dvě hlavní sklizně, sklizeň obilí a vinobraní... Vinobraní zde představuje sebrání bezbožných ke zničení.“ (7 BC 834)

Povšimni si časového rozvržení trestu pro bezbožné, jak je představeno v knize Zjevení: (1) sedm posledních ran (Zj 15,5–16,21); (2) druhý příchod Ježíše Krista (Zj 19,17–21); (3) konec tisíciletí (Zj 20,9.10.14). Bezbožní, kteří budou žít v době druhého příchodu Ježíše Krista, jsou při něm odsouzeni k smrti, zemřou a na konci tisíciletí budou vzkříšeni k poslednímu soudu.

3. Jak bys vysvětlil vztah mezi Boží láskou a spravedlností, mezi Boží neko-nečnou láskou ke všem a trestem nad bezbožnými?

Doporučené studium

Prostuduj si duchovní charakteristiky „draka“ (Zj 12. kap.), „šelmy“ (Zj 13,1–10) a „falešného proroka“ (Zj 13,11–18; 16,1; 19,20). V knize Vítězství lásky Boží si prostuduj kapitolu „Zákon Boží je neměnný“ (str. 310–321).

Můj slib

Uvědomuji, že Ježíšův příkaz „Jděte ke všem národům... a učte je“ (Mat 28,19.20) je zvláštním pozváním, abych se s druhými podělil(a) o pokoj, radost a lásku, kterou jsem našel(a) v Pánu Ježíši, a proto se chci věnovat ____ (1–6 hodin) týdně službě pro Krista. Jak mi dovolí zdraví a možnosti, jsem rozhodnut(a) při každé možné příležitosti svědčit druhým lidem o Pánu Ježíši tím, že budu: dávat biblické hodiny ____; navštěvovat potřebné ____; pomáhat chudým ____, vdovám ____, dětem ____; telefonovat ____; psát dopisy ____; rozšiřovat misijní literaturu ____; modlit se za ztracené duše ____, za misionáře ____, za vedoucí církve ____, za misijní program církve ____; jiné ____.

Jméno _____

Datum _____ Místo _____

Diskusní otázky

1. Uveď kladné prvky poselství tří andělů. K čemu nás toto poselství vede v oblasti víry a křesťanského života?
2. Jak se náš vztah k poselství tří andělů projeví na pojetí poslání církve a zapojení v její misijní činnosti?

Shrnutí

Trojandělské poselství je středem závěrečného poselství, které tomuto světu zvěstuje církev. Poselství církve je základem její misijní aktivity. Pán Ježíš se brzy vrátí a všichni bychom se chtěli na tuto událost připravit. Bůh nám dává nádhernou příležitost a přednost — nejenže o těchto závěrečných událostech můžeme vědět, ale můžeme se o toto poznání podělit i s ostatními lidmi!

Západ slunce 18.20

Seznam zkratek knih E. G. Whiteové

- AA** Acts of the Apostles — Skutky apoštolů
- AH** The Adventist Home — Adventistický domov
- 1 BC** The Seventh-day Adventist Bible Commentary
— Biblický komentář ASD, sv. 1-10
- CD** Counsels on Diet and Foods — Rady o výživě a pokrmeh
- CE** Colporteur Evangelist — Knižní evangelista
- CG** Child Guidance — Vedení dětí
- CH** Counsels on Health — Zdravotní pokyny
- ChS** Christian Service — Křesťanská služba
- CM** Colporteur Ministry — Služba kolportéra (S evangeliem od domu k domu)
- COL** Christ's Object Lessons — Podobenstein Kristova
- CS** Counsels on Stewardship — Rady o správčovství
- CSW** Counsels on Sabbath School Work — Rady pro práci v sobotní škole
- CT** Counsels to Parents, Teachers, and Students
— Rady rodičům, učitelům a žákům
- CW** Counsels to Writers and Editors — Rady spisovatelům a vydavatelům
- DA** Desire of Ages — Touha věků
- Ed** Education — Výchova
- Ev** Evangelism — Evangelizace
- EW** Early Writings — Rané spisy
- FE** Fundamentals of Christian Education — Základy křesťanské výchovy
- GC** Great Controversy — Velký spor věků (Vítězství lásky Boží)
- GW** Gospel Workers — Služebníci evangelia
- LS** Life Sketches of Ellen G. White — Nástin života EGW
- MB** Thoughts From the Mount of Blessing — Myšlenky z hory blahoslavenství
- MH** Ministry of Healing — Služba zdraví (Ve šlépějích Velkého Lékaře)
- ML** My Life Today — Můj život dnes
- MM** Medical Ministry — Lékařská služba
- MS** Manuscript — Rukopis
- MYP** Messages to Young People — Poselství mládeži
- PK** Prophets and Kings — Proroci a králové
- PP** Patriarchs and Prophets — Patriarchové a proroci
- SC** Steps to Christ — Cesta ke Kristu
- SD** Sons and Daughters of God — Synové a dcery Boží
- 1 SG** Spiritual Gifts — Duchovní dary, sv. 1-4
- SL** The Sanctified Life — Posvěcený život
- 1 SM** Selected Messages — Vybraná poselství, sv. 1-3
- SR** The Story of Redemption — Dějiny Vykoupení
- Te** Temperance — Střídmost
- 1 T** Testimonies — Svědectví pro církev, sv. 1-9
- TM** Testimonies to Ministers — Svědectví pro kazatele
- 1 TT** Testimony Treasures — Z pokladnice svědectví, sv. 1-3
- WM** Welfare Ministry — Dobročinná služba

V citátech uvádíme anglické originální stránkování, kromě knih, které jsou oficiálně vydány v češtině a jejich název je uveden česky.

Misijní dary sobotní školy

jsou celosvětově určeny na financování misijní práce v nových oblastech. Vzhledem k tomu, že zatím nemáme možnost odesílat naše prostředky do zahraničí, budou určeny na akce a materiály oddělení sobotní školy a osobní služby (evangelizace).

Dary 13. soboty

jsou v 1. čtvrtletí 1994 určeny pro potřeby Moravskoslezského sdružení.

Témata celosvětových přímluvných modliteb

1. Globální misie
2. Naše dílo v Bulharsku
 - obyvatel: 9 000 500
 - sborů: 60
 - členů: 5 058
3. Evangelizační institut v Bulharsku